

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Quinquagena secunda in passionem agonemq[ue] Iesu Christi &
mæstissimæ matris eius dolores.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

xima, vindictam vltionemq; peccatorum attendens, & desolationi, atq; futuræ illorum calamitati compatiens, multa lachrymarum effusione, ciuitatis, magis autem animarum excidium flebas. Demum templum intrans, ementes atq; vendentes eicis, atq; domum tuam, domum astruis esse orationis, iustissimo zelo transgressoribus irascens.

Pro venia peccatorum, gratiarumq; atq; donorum Dei augmentatione, Precatio.

Dulcis Iesu, ex fonte misericordiz, quid aliud quam misericordia, pietas, clementia quoq; & bonitas fluere potest? Atq; idem pro omnibus his, & pro sanctissimæ vitæ tuæ, morumq; omnium honestate ac innocentia, pro virtutibus tuis, pro beneficijs, pro eruditione salutifera, pro laboribus, pro itineribus, pro incommodis, ac erumnis, pro miserationibus, pro lachrymis, pro persecutionibus deniq; iniquis, mei causa & pro me perpessus, adoro te pijsime Iesu, laudo, benedico & gratias tibi ago. Per hæc autem omnia, & per charitatem tuam infinitam, qua propter me hæc agere & pati voluisti, obsecro te supplex & ante pedes tuos prostratus, Deus meus miserere mei, & da mihi per illa plenam omnium peccatorum meorum remissionem. Potuisti hoc olim dare, quando quidem Mariæ Magdalenz, alijsq; multis id ipsum tribuisti, & si tunc venissem ego, mihi haudquaquam scio veniam negasses. Neque enim infirmior potentia, neq; tibi, quam olim, nunc clementia est minor, nec etiam bonitate interim pauperior factus es bone Iesu, sed idem ipse manes diues in miseratione, & bonitate copiosus in omnes. Auffer igitur à me per omnes miserationes tuas obsecro, omnem delictorum meorum culpam, reatum atq; poenâ. Et præsta mihi ex abundantia miserationum & gratiarum tuarum hanc gratiâ, dulcissime amabilissime & fidelissime Iesu, vt te agere, vt tua gratia impellerer, meq; vincens, vitæ tuæ sanctissimæ deuotissimus, castissimus, integerrimusq; imitator efficiar. Misericordissime Iesu, omnem vitam meam fac quæso tibi post hanc horam, quàm diu vivo, iuxta sanctissimum supremumq; beneplacitum tuum conformem, & vt nihil in omnibus intendam, nil queram nisi te ipsum. Sim interim in lachrymis poenitentiz pie Iesu, donec post mortem, idem confestim, per tuas miserationes, palmam obtineam supernæ gloriæ. Qui cum Deo Patre & Spiritu sancto, vis & regnas per omnia secula seculorum, Amen.

Quinquagena prima Theoiarum in ortum & vitam Christi & Matris eius, FINIS.

QVINQVAGENA SECVNDA THEORIARVM
in passionem agonemq; Iesu Christi, & mæstissimæ Matris eius dolores.

AD PRIMAS VESPERAS.

Abijt vnus ex duodecim qui dicebatur Iudas Ischariotes, ad principes sacerdotum, & ait illis Quid vultis mihi dare, & ego vobis eum tradam? At illi constituerunt illi triginta argenteos. Et exinde quærebat oportunitatem vt eum traderet Matthæi 25. Marci 14. Lu. 22.

Theoria I.

Venditur.

O Iesu mundi salus & redemptio, ô amor & nostrum desiderium, ô thesaurus incomparabilis & indeficiens, ô refectio animarum tui amore languentium, quanti

quanta est cæcitas, quanta infirmitas, quàm morbida infectio mea? Aut quis sit, ut vitia caducaq; huius mundi tibi anteferam? Heu quomodo te possum deserere, aut aliud præter te diligere? Et quomodo te quis potest respicere desiderabile lumen, aut quomodo tibi quis potest aliquid anteferre ô nobilissime, nisi totus infectus, totus corruptus, totus malitia plenus? Quam sapienter hoc sapiebat sapientissima discipula, feruentissimaq; amatrix tua Maria Magdalena, cui nihil præter te magnum, nihil præter te erat pretiosum: cui, quicquid in honorem tui fecisset, parum (ut reuera parum erat) videbatur. Hæc enim postquam omnia corporis sui membra in sanctificationem, & in tui ministerium mutauerat: vbi se totam sacrificauerat, suas quoq; diuitias in te cupiebat expendere omnes, ut ad tui honorationem easdẽ conuerteret, & vberimz suz deuotioni satisfaceret. Ea propter appropinquante passionis tuæ tempore vnguentum pretiosum comparauit, quod super caput recumbentis effudit. Vnde peruersus discipulus tunc Iudas, fur & auarus, occasionem sibi sumpfit, peccatis veteribus detestabile hoc crimen adijciendi, ut te susceptorem suum, magistrum suum, Dominum & Deum suum, pro vili pecuniola, putã pro triginta argenteis, Iudæis in mortem venderet, aded parui faciens te inestimabile bonum, ut etiam in arbitrium ementium poneret pretium, accepturus quicquid illi dare vellent. Hunc animum discipuli, hanc fraudem, hoc crimen, tu pijsime Iesu, licet diu ante sciuisses, nullum tamen signum aut rancoris, aut stomachi, sed ne austerioris quidem vultus, in indicium illi ostendebas. Continuabas amorem, continuabas beneficia, nec vlllo modo à communione familiaritatis aut mensæ illum separabas, propter ineffabilem mansuetudinem tuam dulcis Iesu, qua aut illi prodesse, aut emendare illum cupiebas. Heu amantissime Iesu, sciebas furem, sciebas proditorem, & nihilo minus in officio procurationis eum tolerasti, ne quod occultum erat in eo crimen, faceres manifestum.

Pro diuina charitatis incremento, remissioneq; peccatorum, Precatio.

Age nunc benignissime Iesu, pro hac charitate & tranquillitate tua adoro te, laudo & benedico, oroq; ut me confirmes in perpetua charitate, qua nihil tibi vnquam præponam: sed te in omnibus & super omnia diligam, eligam & præferam semper. Ignosce quæso, quod pro vili delectatione creaturarum, pro peccato & pro re nihili bonitatem tuam aded nimis frequenter vendidi, contempsi & reliqui, vilis ma quæque tibi præferens. Deus meus, Deus meus, sufficiat hæcenus deliquisse: deinceps esto tu mihi pòst hac charissimus in omnibus, & super omnia. Omnia pro tui amore relinquam, omnibus valedicam & renunciem, ut tibi soli inharere, te solum possidere quazam, Amen.

Ecce ascendimus Ierosolymam, & filius hominis tradetur principibus Sacerdotum Matth., 22.

Theoria II.

Benignissime Iesu, quo corde nunc recolam triste illud diuortium, quo tu iturus Ierosolymam, ibiq; mansurus & moriturus, tristem relinquebas desolatamq; matrem? Heu qua narratione passionis ei tuæ seriem ante exposuisti? Si enim discipulis hanc prædixisti, quomodo taceres matri. Heu quibus ei valedixisti verbis, in quâcis eam lamētis & lachrymis flens ipse (ut reor) dimisisti? Si quidẽ vi-

se 4 tate

ta te habuit chariorem, nec tibi creatura charior esse potuit aliqua, quam mater, hæc scilicet, quæ erat innocens tota, pulchra tota, immaculata tota, ut potè quæ nunquam offendit, nunquam displicuit. Hanc tamen propter nos deseruisti.

Pro fidelitate filiali, Precatio.

Heu dulcissima Maria, pijsissima mater, ego sum causa tristissimæ huius separationis. Ecce pro me vadit filius tuus in mortem, vlciscere quæso in me hæc iniuriam tuam, & me pro filio recipe. Heu Domina mater, scio non esse me dignum vocari filium tuum, licet esse cupiam: fac igitur per cordis tui misericordiam, ut fiam, ac verè & digne fiam, quia esse cupio filius tuus. Dic ut mater mea sis, mihiq; benè sit propter te. Dulcis Iesu, da ut charissima & pretiosissima quæq; pro tui amore libenter relinquam, omnia arbitrans ut stercora, quo te lucrificiam: fac ut abs te nunquam recedam, imò nunquam à te separari, quàm charitate tua me penitus in te absorbente, & gratia tua me confirmante, dulcis amator Iesu, Amen.

Vespere autem facto discumbebat cum duodecim discipulis suis. Et edentibus illis, dixit: Amen dico vobis, quia vnus vestrum me traditurus est, Et contristati valdè, coeperunt singuli dicere: Nunquid ego sum Domine? At ille respondens, ait: Qui intingit mecum manum in parapside, hic me tradet. Filius quidem hominis vadit, sicut scriptum est de eo, Vt autem homini illi, per quem filius hominis tradetur, Matth. 26,

Theoria III.

5.
Cœnat.

Iesu benignissime, amator paupertatis, & obedientiæ obseruator, instante passionis tuæ tempore, vltimum pascha cum tuis discipulis comedere voluisti. Verū, ut dixi, pauper neq; domum in qua comederes, neq; agnum habuisti, quem immolares, viuens ex elemosyna sola deuotarum feminarum tibi ministrantium. Dulcis Iesu, præmissis itaq; duobus discipulis, qui pararent pascha, tu cum reliquis paulò post urbem es ingressus, vbi nocte proxima ipse veluti agnus mensuetissimus, impiè ac crudeliter eras tractandus, & pro nobis verum pascha immolandus.

Pro zelo diuinæ legis, charitateq; erga inimicos, Precatio.

Pro hac obedientia tua & obseruantia legalis paschæ, ad quod desiderio diu desiderasti, quo illud vetus ac nouissimum terminares, nouum inciperes: pro humilitate quoque, qua Rex cœli cum pauperulis discipulis in eadem mensa sedens, ex eodem cærimo cum eisdem, Iuda etiam præsentem, manducabas. Pro charitate item qua Iudam commensalem, à cepto scelere generali admonitione reuocare conatus es: adoro, laudo, & benedico te pie Iesu, da mihi quæso obedientiam perfectam, qua strenuè atque discretè legem tuam omnem impleam, omninq; proprietati sensus, consilij, voluntatis atque amoris penitus abrenunciem. O quàm felices sunt hi Iesu clementissime, qui ad cœnam agni vitæ ingressi nunc sunt, qui tecum nunc epulantur in mensa tua. Fac me vnum ex his tuis conuiuijs, per omnes miserationes tuas te obsecro, Amen.

Sciens

Sciens Iesus, quia omnia dedit ei Pater in manus, & quia à Deo exiit, & ad Deum vadit, surgit à cœna, & ponit vestimenta sua: & cum accepisset linteum, præcinxit se. Deinde misit aquam in peluim, & cepit lauare pedes discipulorum, & extergere linteo, quo erat præcinctus. Venit ergo ad Simonem Petrum. Et dicit ei Petrus: Domine tu mihi lauas pedes? Respondit Iesus & dixit ei: Quod ego facio tu nescis modo, scies autem postea, &c. Ioannis XIII.

Theoria IV.

Offero nunc tibi benignissimè Iesu, humilitatem tuam illam profundissimam, suavissimamq; charitatem, quàm discipulis in hac cœna exhibuisti. Siquidem cum scires quod Pater omnia tibi dedisset in manus, & quod à Patre exieras ad eundem rediturus, quodq; tuos, quos ab initio dilexeras, vsque in finem diligebas, surrexisti à cœna, & positis vestimentis linteisq; præcinctus, venisti ante discipulorum tuorum pedes: quos ubi flexis humiliter genibus & procumbens, officiosissimè laueras atque exterferas, osculo etiam benedicti oris tui affectuosissima illos dignatus es charitate, charitatis exemplum nobis tribuens in te ipso, & præceptum statuens, conformia charitatis humilitatisq; officia fratribus faciendi.

Pro humilitate & charitate, Precatio.

Ovetnam pijsime Iesu, hoc humilitatis tuæ exemplum me penetret, & omnem altitudinem ac præsumptionem in me deiciat, vt omnibus profundissima humilitate me subijciam, & latissima charitate cum eis hilariter inseruiam. Laua etiam me quæso in sanguine tuo ab omni affectione impura, ab omni intentione vitiosa, & ab omni cogitatione non sancta. Amen.

Manducantibus illis accepit Iesus panem, & benedicens fregit, & dedit illis, & ait: Sumite. Hoc est corpus meum. Et accepto calicè, gratias agens, dedit eis. Et biberunt ex hoc omnes. Et ait illis: Hic est sanguis meus noui testamenti, qui pro multis effundetur. Marci XIV.

Theoria V.

Stupet anima ò Deus, qui es mirabilis in omnibus donis tuis, amoris tui magnitudinem erga nostram vilitatem, iniquitatem, & ingratitude[m] nimiam. Nempè cui non satis videbatur pro nobis incarnari, nasci, pati, & velle mori: nisi etiam post hæc & reliqua omnia beneficia tua te ipsum dares, nobisq; relinqueres in cibum & potum, & hoc in dilectionis tuæ omniumq; beneficiorum tuorum fieri volebas memoriam. Hac igitur in cœna vltima, corporis & sanguinis tui Sacramentum instituens, discipulis tuis te, sub vtraque hac specie, sumendum dedisti, nobisq; omnibus id ipsum faciendi vsque in finem mundi, potestatem eandem, data Sacerdotibus solis consecrandi & forma & autoritate, reliquisti.

Heu Iesu amantissime quàm admirabilis est dignatio charitatis tuæ erga nos? Licet enim satis præscires multifariam te à nobis quotidie offendendum, licet omnes præcognosceres abominaciones & ingratitude[m] nostras, nec ignora-

dd res

res hoc honorandum tremendumq; Sacramentum à multis quàm impiè foret tractandū, sumendumq; fortis tamè vt mors dilectio tua, quàm ad tuos habes electos, aded te vicit, vt cum eisdem manere vsq; ad consummationem seculi, pro delicijs computares. Heu dulcis Iesu, quæ est ista pietas tua, quæ hæc charitas, vt dicas tibi delicias esse cum filijs hominum? Heu quid in nobis est, quod non scdum, obscurum, abominabileq; sit, quod non stomachum nauseamq; tibi magis prouocet, quàm delectationem? Et tamen aded nos diligis, vt optes etiam nobis benefacere, à nobis velis tractari & manducari.

Pro gratia deuotè reuenterq; accedendi ad sacram communionem Eucharistie, Precatio.

PRO hac charitate tua, pro hoc præcipuo beneficio tuo, pro omnibus bonis in hoc Sacramento nobis collatis, & contra omnem irreuerentiam ac contumeliam, quàm à me cæterisq; tuis fidelibus sustines, adoro, laudo, benedico te, ac gratias tibi ago: obsecrans te per eandem charitatem tuam, qua teipsum nobis dedisti, vt ad huius Sacramenti frequentationem cor meum desiderio feruentissimo accendas, & accedere me facias semper cum intima deuotione ac reuerentia, cum profundissima humilitate & syncerissima puritate cordis. Ah amabilissime Iesu, vtinà semper te esuriat, sitiâtq; anima mea: vtinam tui amore mens mea langueat, vtinam nullam consolationem extra te recipiat, tui solius amore capta. Dulcissime Iesu, quotiescunq; dignatio tua admiserit, vt ad hoc Sacramentum tuum accedam, fac vt in vnione amoris huius, quo hoc ipsum instituens nobis dedisti, deuotissime humillimeq; accedam: fac quoque per illud me à peccatis, à vitijs, à negligentijs denique omnibus expiari, ardentiori perfectioriq; charitate repleri, ac potentias firmissimè tibi vniri, Amen.

Mandatum nouum do vobis, vt diligatis inuicem, sicut dilexi vos, &c. Ioannis XIII.

Theoria VI.

6.
Pædicat.

REcolo nunc benignissime Iesu, spiritum illum dulcedinis, spiritum feruentissimæ tenerrimæq; dilectionis, quo discipulos, sicut mater filios, fouebas, idèq; tunc maximè, quando instabat hora separationis tuæ ab eis. Quàm separationem, quia mox erant visuri, ne propter infirma quæ eras passurus, aut per mortem tuam ipsi scandalum paterentur, aut se arbitrarentur deceptos, quasi qui frustra tui amore cuncta reliquissent, cum iam ipse tu quoque, in quo sperauerant, & cui se crediderant, quem denique aded amaauerant, iphs vt putabant, perisses: Ided præmonuisti eos, tristitiam quidem dicens eos passuros: te abiturum, sed rediturum, denuoq; ab eis cum gaudio videndum. Promisisti quoque Spiritum sanctum eis affuturum, quo instituerentur, confortarenturq; in omnibus: pro cuius receptione aded aiebas tuam esse mortem necessariam, vt nisi abires, ille ad eos non veniret. Promisisti quoque eos in omnibus, quæ peterent, exaudiendos, pacemq; monuisti inter aduersa tuam vt habere curarent. Exhortabar is prætereà eos ad vnitatem & concordiam, dans charitatis præceptum; atque huius, quo habere se eandem nossent, euidentem ponebas signum, quod erat, si præcepta tua seruaerint. Teneritudinem denique amoris tui in eos ostendisti, vocans eos non seruos, sed amicos atque filios. Postremò, vt futuras calamitates & mundi odia perferre possent,

possent, admonitos Patri commendasti, pro eis orans, quo faceret, vt sint vnum cum ipso. Hæc autem omnia, quæ in pectus dilecti discipuli tui Ioannis tunc super pectus tuum recumbentis infudisti, non solum discipulis, verum omnibus etiam nobis suauissimo longoque sermone loquutus es.

Pro charitate ad omnes homines nuditateque spiritus, Precatio.

Pro hac quoque charitate millies te laudo, adoro & benedico, atque tibi gratias ago, orans te pijsime Iesu, vt mihi perfectissimam, integerrimamque charitatem des indeficientem, qua omnes homines, sicuti tu nos, diligam; quod inter omnia quoque aduersa & tentamenta tibi inseparabiliter inauertibiliterque inhereream. qua denique per abissalem meipsum abnegationem ac relictionem per denudationem quoque omnis priuati affectus, tibi vniri, vnumque tecum effici merear. Dulcissime Iesu, scribe quoque illum ipsum sermonem, quem tunc loquutus es, imò sermonis huius spiritum, qui in te loquebatur, & quo seruari oportet ea quæ docuisti, in cor meum, vt in me, de me, & per me omni tempore impleatur, atque perficiatur omnis tua sancta beneplacitissimaque voluntas, Amen.

AD COMPLETORIVM PRIMVM.

Et venit Iesus in prædium, cui nomen Gethsemani. Et ait discipulis suis: Sedere hic donec vadam illuc, & orem. Et assumit Petrum & Iacobum & Ioannem secum: & coepit pauere & tædere. Et ait illis: Tristis est anima mea vsque ad mortem: Sustinete hic & vigilate mecum. Et cum processisset paululum, procidit in faciem suam super terram, & orabat, vt si fieri posset, transfiret ab eo hora, & dixit: Abba Pater, omnia tibi possibilis sunt: transfer calicem hunc à me: Sed non quod ego volo, sed quod tu. Marci XIV, Luc. XXII.

Theoria VII.

Pissime Iesu, oppressorum liberator, consolatorque mortuorum, offert tibi nunc anima mea vtroneam oblationem tui ipsius in mortem, quando exiisti civitatem, & intraisti hortum, vt quemadmodum hostes tui cupiebant solum te, & sine turbis inuenirent, opportunitatemque tecum quæ vellent agendi, obtinerent: ita tu quoque illorum votis non contradicens, te inueniendum obtulisti. Itaque sicut Adam in horto deliquit, ita in horto tu satisfactionem pro peccatis nostris incipere voluisti, & ad locum, ad torcular videlicet imminens passionis, vtrò comitantibus te discipulis, properasti. Prædixisti autem discipulis in hoc itinere, omnes in te scandalum passuros, atque abs te recessuros, Petrum verò te negaturum.

Pro voluntatis diuine impletionem, Precatio.

Dulcissime Iesu, da mihi propriam funditus exire voluntatem, tuam sequi, nec aliam præter tuam scire, vt mihi promptus deuotusque semper sit animus ad quæuis pro tui honore paratus.

dd 2

Coepit

Coepit Iesus contristari & mœstus esse, aitque discipulis suis: Tristis est anima mea vsque ad mortem, Matthæi XX. I.

Theoria VIII.

8.
Tristatur.

Dulcis Iesu, lætitia Sanctorum omnium, & gaudium iustorum, adoro, laudo, benedico te, & gratias ago, pro tristitia illa maxima, propter nos vltro assumpta. Hac enim coepisti pauere & mœstus esse, dicens: *Tristis est anima mea vsque ad mortem*. Dulcis Iesu, quàm triste & afflictuum erat, te videri tristem. Tristabaris autem pro peccatis singulis omnium nostrum, vt sicut per pœnam corporis pro ijs eras satisfacturus, ita etiam in animo tristitiam, auersionem & dolorem pro eisdem sentires. Multum etiam Iudaici populi, gentis videlicet, cui peculiariter missus adueneras, ingraticudo, cor tuum pijsimum afflixit, sanguinem & mortem tuam crudeliter nimis sicientis. Siquidem hanc tibi gentem licet olim peculiariter elegeras, ex Aegypto liberaueras, multis signis & prodigijs de captiuitate ad terram promissionis eduxeras, pane cœli paueras, viam deserti nocte per columnam ignis, die verò per columnam nubis monstraueras: præter hæc tamen & alia beneficia multa, hoc vno ipsam reddidisti clarissimam, quod ex ea virginem tibi elegeras, ex qua carnem & sanguinem sumens, de illorum, hoc est, Iudæorum genere nasci voluisti, inter ipsosque Deus homo dulciter conuersatus, ore tuo benedicto Euangelium eisdem prædicasti, & insignes eorum curasti. Quibus tamen omnibus ingrati, iam iamque facta conspiratione, moliuntur te occidere. Dulcis Iesu, multa bona ostendisti eis, propter quod horum volunt te occidere? Te volunt occidere pijsimum benefactorem, sapientissimum doctorem, Dominum Deumque creatorem suum. Verùm non minus afflixit te Christianorum futura impietas & ingraticudo: quandoquidem hi maiora ex morte tua suscepturi erant gratiarum charismata, quàm tunc receperant Iudæi: quorum tamen iniquis operibus non semel, sed quotidie te sciebas crucifigendum. Heu misericordissime Iesu, horum vnus & maximus ego sum. Quippe qui tam diu, tot tantisque sceleribus misericordissimum & benignissimum cor tuum afflixit. Tristabaris præterea, quod tantæ passionis acerbitas, tantæque moriendi pro nobis charitas, à cordibus hominum tam cito erat proijcienda, aded vt paucissimi erant futuri, qui tantæ charitati gratias agerent, aut qui tanti benefici memores, perciperent fructum, licet hic aded foret copiosus, vt adhuc mille mundis sufficeret redimendis. Passionis namque ipso tempore, sanguine tuo nouiter fuso, & adhuc calente vnum latronem obtinuiisti, dum interim intimi quos habebas, aut à te fugiebant timidi, aut scandalizati dubitabant: aded vt etiam Apostolorum Princeps te negaret, alius venderet: quæ res non parum pijsimum cor tuum tristitia afflixit. Itaque vulnerabat cor tuum damnandorum numerositas, & compassionis tuæ erga illos magnitudo. Verum: amen non tristabar, nisi quia voluisti. Quis enim te omnipotens, sancte, metuendæque Deus contristaret? aut quis te tristitiam doloremque tantum nullo adhuc hoste præsentem, vt assumeres, cogeret, nisi tua immensa infinitaque charitas? Hæc profectò fecit te contristari, quæ te fecit & mortem subire. Potuisses sane minori nos dolore redimisse. At hoc non sufficiebat charitati tuæ, putà vt nos liberares potestate, sed voluisti nos redimere iustitia, pœnarumque æquiualentia atque satisfactione peccatis nostris æqua. Neque enim attendere volebas quanta passionis tuæ esset virtus, nec quod delere posses per diuinitatem tibi vnitam pecca-

peccatorum infinitum aceruum, nec illud quoque respexisti, quod vna sanguinis gutta ob patientis excellentiam & dignitatem, pro peccatis mundi cunctis satisfaceret: sed quantum secundum humanam naturam, atque per æquam delictorum nostrorum commensurationem dolor foret in expiationem eorundem necessarius, tantum pati voluisti, quasi omnia mundi peccata in vna iacerent lance statere, & tu in altera tot passiones poneres in corpore tuo tolerandas, donec peccatorum nostrorum grauitas doloribus tuis foret leuior atque minor. Atque ideo non sufficiebant tibi pœnæ, quas cruentæ manus tortorum deforis infligebant, nec satis erat charitati tuæ quicquid externa pœnarum læsio inferebat, sed pro vberiori perfectioris satisfactione secundum viam iustitiæ, ad ostendendam erga nos amoris tui ineffabilem magnitudinem, vltro in temetipso dolorem tristitiæque assumpsisti, tantam scilicet, quanta diuinæ sapientiæ tuæ atque iustitiæ par esse, atque peccatis nostris eluendis sufficere videbatur.

Aduersus leuitatem tristitiæque, omnem, Precatio.

Dvlcis Iesu, ab inepta quæso lætitia, ab omni etiam mala tristitia libera & prætereua me. Non sinas me pijsime Iesu in pusillanimitatem, desperationem, obstinationem ve cadere, sed vt profundissima humilitate, sancta compunctione, atque vera contritione, peccata mea desleam, quemcunque tui contemptum medullitus doleam, & in tuis miserationibus, in tua bonitate toto corde, immobiliterque confidam.

Iesus procidit in faciem suam super terram orans, & dicens: Pater mi, si possibile est, transeat à me calix iste: Veruntamen non mea, sed tua voluntas fiat. Matthæi XXVI.

Theoria IX.

Recordare bone Iesu, profundissimæ illius humilitatis, attentæque orationis, quam separatus à discipulis ad Patrem sudisti, flexis genibus, atque deinde in faciem prostratus, dicens: *Pater si possibile est, transeat à me calix iste.* Dulcissime Iesu ad probandam veritatem humanæ naturæ assumptæ, ad infirmitatisque nostræ consolationem, mira dispensatione, & pauorem mortis, & pœnarum horrorem in te suscepisti. Ecce enim tu Domine virtutum, qui paulò ante discipulos ad certamen longa exhortatione roborasti, nunc personam geris, moremque infirmorum euadere cupientium. Nam quasi animo viribusque destitutus, transferri abs te calicem petis, quem tanto tempore hætenus & adhuc incredibili desiderio fitis: propter quem etiam bibendum, & meam naturam, & mei causa assumpsisti. Verum totum hoc ad instructionem (vt dixi) consolationemque nostram fecisti: docens nos, si naturæ infirmitas sensualitasve remurmuret, nihil nobis id nocere posse, modo rationalis voluntas parata, tibi que ad omnia inueniatur subiecta: atque ideo tu quoque, licet naturaliter pœnam mortemque horreres, tamen sine contradictione, absque villo renisu, spontè libereque in voluntatem Patris tui resignasti te, dicens: *Veruntamen non mea, sed tua voluntas fiat.* Non mea, inquis, qua liberationem posco, naturæ infirmitatem, & quid illa optet indicans: sed tua fiat, cui totus consentio, & id ipsum volo. Ah misericordissime Iesu, pro hac charitate tua, & contra omnem ingratitude meam, adoro te, laudo, benedico, & gratias tibi ago, obsecroque te per infinitam misericordiam tuam, da mihi perfectissimam abnegationem

nam atque relictionem mei ipsius, qua sine vlla optione electioneue privati com-
modi aut amoris, totum offeram, totum tibi me resignem in omne beneplacitum
tuum.

Pro animi fortitudine inter quavis aduersa, Precatio.

Dulcis Iesu, fac vt quæcunque mihi aduersa eueniunt, non subterfugiam, non
retrocedam, sed forti hæc animo, flagrante desiderio, patientissimo corde,
ardentissimaq; charitate de manu tua suscipiam, me tibi credam, tibi confi-
dam, nec aliquid aliud, quàm vt voluntas tua in me & in omnibus fiat, cupiam,
orem, diligam, & gaudeam, Amen.

Iesus cum surrexisset ab oratione, & venisset ad discipulos suos, in-
uenit eos dormientes. Lucae XXII.

Theoria X.

10.
Ad illos.

Iesu pijsime, qui es exemplum, & omniũ forma virtutum, docuisti nos, quo-
modo vel orationi vacantes non debeamus proximorum obliuisci. Siquidem
tu in oratione constitutus, mœrore perfusus, atque in re arduissima cum Patre
tractanda occupatus, tuorum tamen (vtpotè quos tibi Pater dederat) non oblitus,
eorum curam, quippè quorum tristitiam tuæ anteferebas, egisti. Nam ab oratione
furgens, ter illos pauidos dormientesq; visitasti, excitasti, atque ad orandum sese
vt conuerterent, monuisti, haud dubium ipse quoque eosdem oratione super eos
fusa protegens ac roborans, affectumq; tenerrimi cordis, & affectuosissimæ com-
passionis illis impartiens.

Pro alacritate spiritali, Precatio.

Iesu amantissime, hæc quæso me charitas tua foueat, hæc protegat, excitet, cur-
reretq; faciat at acriter in omne beneplacitum tuũ Heu Iesu bone, acediam meam
in seruitio tuo, heu teporem & negligentiam, heu infirmitatem, vilitatem, in-
gratitudinem & malitiam meam. Vbiq; & in omnibus, dulcissime Iesu, tu mihi
necessarius es, tua gratia vbiq; & semper ægeo. Hæc igitur quæso me nunquam
derelinquat, sed vigilem, strenuum, alacrem, fortemq; in omni tentatione faciat.
Non me finas quæso pijsime Iesu, in tentationem ingredi, non finas concupiscen-
tia nec suggestionem mala me vinci, nec etiam hostium insidijs decipi: sed tuis san-
ctis instinctibus auscultare, eosq; iuxta beneplacitum tuum vigilantissimè obedi-
entissimèq; semper perficere. Dulcis Iesu, da mihi quoque cor ad omnem prox-
imum misericordia, pietate, compassione, atque iuuandi studio plenum & effluen-
tissimum, Amen.

Egressus Iesus ibat secundum consuetudinem in montem Oliua-
rum. Sequuti sunt autem illum & discipuli eius Et cum peruenisset ad
locum, dixit illis: Orate ne intretis in tentationem, Et auulsus est ab eis,
quantum iactus est lapidis? Et positus genibus, orabat, dicens: Pater si
vis, transfer calicem istum à me: Veruntamen non mea voluntas, sed
tua fiat, Apparuit autem illi Angelus de cœlo confortans eum. Lucae
XXII.

Theoria

Theoria XI.

Ah clementissime Domine Iesu Christe, in illa cordis tui pressura & oratione proluxa, dum recorder paternae illius consolationis per Angelum tibi missae, quae fuit, ut ires ad omnia patienda, non tam futura, quam animae tuae iam praesentia, faceresque tibi semen longaeuam, desponsares tibi Ecclesiam in sanguine tuo laundam atque dealbandam, quaereres colligeresque ouiculas, quae dispersae perierant, peccatores poenitentes & amicos tibi faceres, saluares omnes: dum, inquam, hanc Patris confortationem, qua non à morte te exemit, sed ad mortem destinauit, recolo, quid habeo bone Iesu, nisi ut plorem, tibi quoque condeleam? quippe qui mei causa haec patienda suscepisti. Porro si mente reuoluo tuam humilitatem, qua tu rex Angelorum & Dominus, tu mundi creator, quasi Deum ac Dei te nescires filium, ab Angelo, à seruo, à tua creatura confortari te voluisti, quomodo possum non erubescere de superbia & praesumptione mea, qui mihi sufficiens videor, nec meam infirmitatem, atque quam prorsus nihil sum, at-
tendo?

Pro fortitudine, resignatione, animi, Precatio.

Conforta me o super benedictae Iesu, non solum Angelo sancto, sed & plenitudine gratiae tuae, & fac ut in omni aduersitate, in omni timore & tristitia me totum in manus fidelissimas prouidentiae tuae, in manus paternae curae, in cor tuum pijsimum atque misericordissimum tibi offeram, plenissimaque resignatione me totum in te projiciam, & omnia ventura de manu clementiae tuae libenter suscipiam, atque cum omni gratiarum actione sustineam, Amen.

Et factus est sudor eius sicut guttae sanguinis decurrentis in terram,
Lucæ XXII,

Theoria XII.

Heu bone Iesu, quantum tunc animata tua, dum inter orandum remorabaris proluxius, angustiabatur, dum omnino mori & cuperes & horreres? Interim namque dum passionum instantium tuarum multiplicitas, varietas, enormitasque, earum videlicet quas eras subiturus: ignominiosa item opprobria, & mors, quae pauebas, imaginationi tuae occurrerent, simul etiam ardentissimum patiendi ac nostrae redemptionis desiderium in tuo corde feruebat: itaque pro naturae infirmitate, quam absque peccato assumpseras, voluisti etiam pauorem mortis gustare, quia mortem vehementer horrebas, idque propter nobilitatem excellentissimam, innocentiamque tuam purissimam, utpote à debito mortis alienus: nihilominus tamen interea moriendi pro nobis desiderium, atque nostraeque redemptionis amor quo estuabas, ad moriendum te impellebant. Unde lenticbas quasi diuersorum contrapugnantium votorum in corde tuo tumultum, veluti duorum fluctuum est diuerso sibi vehementer impetuoseque occurrentium. Quamobrem prolixius Patri supplicans, consummationemque tui per passiones mortis eidem commendans, in agonem venisti, quo ad eum es concussus, dum hinc formidares, illinc desiderares mortem, ut fieret sudor tuus veluti sanguinis effusio decurrentis in terram. Heu pie Iesu, si passio tua tibi adeo fuit dura vel meditata: quantum tor-
sit animum tuum & corpus exhibita?

Pro lacrymis compunctionis & compassionis, Precatio.

dd 4

Hcu

Heu quod oculis non lachrymantibus hæc cogitare possum. Heu miserum me. quod durum cor meum hac cordis tui angustia non scinditur. Tu in agone pro me constitutus, præ angustia & pressura cordis emisisti toto corpore sanguinis guttas: ego neque tibi, neque mihi compatiens, emittere nequeo gemitus aut lachrymas. Dulcis Iesu da mihi veram, amaram, dolorosamq; contritionem & compunctionem cordis, qua contemptum, rebellionem, blasphemiam, ingratitude, quibus cor tuum ad eò sæpè quantum in me est affixi, ex toto corde meo inconsolabiliter lugeam. Sint mihi lachrymæ meæ panes die ac nocte, quod longanimitatem charitatemq; tuam piissimam, non solum non colui, sed spreui etiam, tua præcepta superbe transgrediens. Heu Iesu pie, fleant omnia corporis mei membra, exudent sanguineas contritionis lachrymas, quod tam bonū, tam amandum, tamq; benignissimum te Deum toties offendi, quod tam diræ angustia, tamq; horrendæ passionis ac mortis tuæ causa fui, quod denique tantæ charitati & misericordia tuæ ad eò hucusque ingratus permaneo. Iterum opto, Ah utinam dulcissime Iesu corporis mei membra cuncta solvantur in lachrymas. Et quia sanguinis nequeo, saltem cordis & oculorum gemitus lachrymasq; præ tui amore, quem heu ad eò sæpè offendi, inconsolabiliter indefinenterq; fundam, Amen.

AD MATVTINAS.

Iesus sciens omnia quæ ventura erant super eum, processit eis obuiam, & dixit eis: Quem quæritis? Responderunt ei: Iesum Nazarenum. Dixit eis Iesus: Ego sum. Vt autem dixit eis: Ego sum, abierunt retrorsum, & ceciderunt in terram. Ioan. XVIII.

Theoria XIII.

17.
Redit obuius.

Mitissime Domine Iesu Christe, quid dicam, aut quas tibi gratias agam, quod ab oratione surgens, totus madefactus præ nimio sudore, totusq; debilis ex agonia, vltro voluisti ad passionem proditori hostibusq; tuis occurrere? Ad discipulos propterea vadens: Surgite, inquis, appropinquat hora, & qui me tradet, prope est. Heu pie Iesu, quàm triste est nuncium hoc mortis discipulorum cordibus. Itaque obuius is hostibus tuis, lucernis, facibus, fustibus & gladijs te quærentibus. Quos vbi quem quærent, inquis, illisq; respondentibus. Iesum Nazarenū: Ego sum, inquis. Ad quod verbum, Iesu potentissime, illi supini in terram, retrorsumq; ceciderunt. Senserunt nimirum (si voluissent sapere) contra te nihil se posse, nisi permitterentur, & nisi tu ipse velles: quandoquidem ne cognoscere te quidem potuerunt, tantum absfuit, vt capere læder eue(niti tua permissione) te valuissent. Dulcis Iesu, occasionem illis si conuerti respiceretq; voluissent, præbere voluisti ad salutem, nobisq; simul ostendere, quàm voluncarius pro nobis ad patientiam ires: quandoquidem obuius hostibus ibas, & his prostratis nihilq; potentibus, ab oculis eorum non recedebas, sed surgendi facultate concessa, iterum illos quem quærent interrogans, iterumq; te illis significans, tandem quo etiam cognoscere te possent, copiam illis fecisti.

¶ *Pro resignatione ad quauis aduersa, Precatio.*

Christe

Christe Iesu, da mihi resignatum obuiumq; habere animum in omnia tua beneplacita, & aduersitates non fugere, sed alacriter humiliterq; illis occurrere, proq; tui amore hilariter eas amplecti, & æquanimiter ferre, Amen.

Iudas accedens ad Iesum, dixit: Aue Rabbi. Et osculatus est eum. Matthæi XXVI.

Theoria XIV.

Mansuetissime Iesu, in illa hora captionis tuæ instantis, dum hostibus dedisses licentiam, suam in te malitiam crudelitatemq; exercendi, accessit te fraudulentus dolosusq; proditor tui Iudas, qui hostibus tuis hoc signum prodicionis dederat, vt is quem ipse oscularetur, Christum esse agnoscerent. Accessit itaque simulator pessimus, te latere putans infidelitatem suam, & dedit tibi osculum, dicens: Aue Rabbi. Heu bone Iesu, & quid tu eius secreta sciens, faciebas? Nunquid indignaberis? Num à te illum fugabas? Nunquid beneficia illi tua exprobrabas? Minime. Verùm hoc quod nos quoque inimicis nostris exhibere volebas, fecisti, caput inclinasti, memorq; fragilitatis humanæ, suauitatem dilectionis in vultu, moribus & animo exhibuisti, osculandum te præbuidisti, benigne amicum ne desperaret vocasti, peccatum quoque suum vt agnosceret & in gratiam tuam redire quæreret, simulatam eius amicitiam, reuera autem prodicionem, te non latere demonstrasti.

Aduersus quamuis maleuolentiam & rancorem ad inimicos, Precatio.

AH Iesu optime, pro ineffabili hæc tua mansuetudine, pro indicibili suauitate atque amoris tui dulcedine, pro longanimitate & patientia, qua illum infidiantem tam benignè, tamq; diu sustinuisti, dilexisti, monuisti, atque quocumque rediret, blandum te illi exhibuisti, adoro, laudo & benedico te, obsecrans te per inestimabilem misericordiarum tuarum effluentiam, da mihi charitatem, pietatem, misericordiam & compassionem ad omnes, præcipuè autem ad inimicos, persecutores, aut nre calumniantes, vt illos pie supportem, ignoscam, nihil illis inaptem: sed orando & benefaciendo placare omnes studeam. Dulcis Iesu, infunde mihi perfectam charitatem, qua omnes inimicos perinde ac præcipuos amicos diligam. Nō sit quæso, nec inueniatur in corde meo vnquam amaritudo, maleuolentia, rancor, displicentia aut odium. Pijsissime Iesu, da mihi in simplicitate cordis, in pace & charitate, simplici corde omnium dicta & facta intelligere, boniq; consulere, adulantium tamen linguis & osculis non acquiescere, Amen.

Et cum tetigisset auriculam eius, sanauit eum. Luc. XXII.

Theoria XV.

Christe Iesu, fons bonitatis & pietas ipsa, vnde nihil emanat nisi quod bonum est, vt potè pietas & misericordia. Quid enim aliud dulcis Iesu, à te processit vnquam, quàm misereri, parcere, compati, diligere, seruare, benefacere, consolari & redimere? Hoc in illa hora, etiam dum instaret tempus captiuitatis tuæ, in te emicuit, videlicet quàm non posses sustinere hostes tuos lædi, quibus omni tempore cupiebas benefacere. Siquidem dum adessent qui te caperent hostes tui & iam iamq; sacrilegas manus pararent, eum qui cæteris ferocius insistebat Petrus, exempto gladio, percussit, & amputauit auriculam eius dexteram.

cc

Verùm,

14.
Oscula.15.
Sanat.

Verùm, tu pijsime neminem volens lædi, non solum Petrum arguens, prohibendo à percussione deterruisti, verum etiam percussum hominem, aurem illi restituens abscessam, sanasti: quo declarares te verè piùm ac misericordem, qui ne impijs quidem persecutoribus aliud præter beneficia præstare posses.

Pro misericordia compassioneq., Precatio.

Ah bone Iesu, hac compassione tua quid dulcius? Quid tua desiderabilius erga nos charitate? Noli igitur quæso, pie Iesu, memor esse iniquitatum mearum, neque ingratitude: quia & si memor esse voluisses, iam olim in inferno sederem. Sed facias quæso misericordissime Iesu (per omnes miserationes tuas obsecro te) vt misericordiam & gratiam inueniam apud te in oculis tuis. O misericordissime Iesu, miserere mei, aufer iniquitates meas, da mihi cor purissimum atque pijsimum, vt ego quoq; faciam misericordiam cum omni proximo, eiusdem necessitates omnes, sicut fidelissima mater, in corde meo portans, atque compatiendo, subueniendo, excusando, supportandoq; latissimæ & viscerosæ charitatis affectum omnibus semper impendam. Dulcis Iesu sana cor meum, vt nunquam alius in me inueniatur affectus erga proximum, quàm clementiæ, compassionis, & charitatis, Amen.

Et adhuc Iesu loquente, ecce turba, & qui vocabatur Iudas, vnus de duodecim, antecedebat eos, & appropinquauit Iesu vt oscularetur eum. Iesus autem dixit illi: Iuda osculo filium hominis tradis? Luc, XXI.

Cohors ergo & Tribunus & ministri Iudæorum, comprehenderunt Iesum, & ligauerunt eum. Ioan, XVIII.

Theoria XVI.

16.
Captum.

Recordare pijsime Iesu, horrendæ illius captiõis tuæ, cuius à corde quoque meo ne vnquam recedat memoria, tu facito clementissime Iesu. Semper ob oculos cordis mei versetur hostium tuorum crudelitas, & ediuersò tua admirabilis erga illos mansuetudo. Heu benigne Iesu, quomodo te capiendum iniquitatis ministri inuadunt? Siquidem memores, quod paulò ante in terram ad vnũ respondētis verbum corruerant, inde maiori irarum sunt stimulo perciti, & dum quasi de iniuria se volunt vlcisci, atroci vultu, oculis minacibus, furenti animo, impetuoso clamore, sonoq; terribili sacrilegas tibi manus iniecerunt. Heu Iesu bone, quot conuitijs, quot iniurijs tuam innocentissimam vitam, n̄ aiestate meq; diuinam blasphemantes, non aliter, atque agnum lupi te circumuallabant. Et cum sic furerent, cæderent, traherentq; te, quid tu interea innocentissime agebas? profectò nil aliud, quàm quod agnus mitissimus, qui ducitur ad immolandum, tacebas sustinens, nec aperiens os suum. Et quamuis tu omnia sic pati volebas, pro tuis tamen sollicitus, imperabas vt abire finerent illælos.

Pro spiritali captiuitate, Precatio.

Ah pijsime Iesu, placeat tibi quæso me tua dulcedine capere, captumq; possidere: placeat tibi quoque cor meum replere perfectissimam mansuetudine, patientia, mititate ad omnes, vt absque murmure, absque rancore, absque renisu sensualitatis quæcunque aduersa de manu prouidentie tuæ suscipiam, & pro tui amore desideranter eadem gaudenterq; sustineam.

Mini-

Ministri comprehenderunt Iesum & ligauerunt eum. Ioannis XVIII.

Theoria XVII.

Iesu bone, licet omnem malitiam suam vim in te exercerent impij, credendo, illudendo, impropere docti, non tamen satisfacere suam potuerunt malitiam, nisi etiam veluti aut mago, aut malefico, aut certe impotenti, utpote quem vincula tenerent, tibi manus ligarent. Neque enim ibi dolor tantum, sed blasphemia etiam in hoc tibi fuit irrogata, quasi virtus tua foret infirmior, quam ut vincula solueret.

17.
Fune ligatus

Pro ligatione spirituali, Precatio.

Pro ijs dulcissime Iesu singulatim te benedico, adoro & tibi gratias ago, oroq; ut tu me semper ligatum teneas, possideasq; totum. Dulcissime Iesu, inter omnia tentamenta, inter omnes inimicorum fraudes ac infidias triplici hoc funiculo (qui difficile rumpitur) fidei, spei & charitatis, me ligatum teneas, perpetuoq; à vinculis peccatorum me absolvas ac munias, Amen.

Discipuli eius relinquentes eum, omnes fugerunt. Mar. XIV.

Theoria XVIII.

Christe Iesu, pastor & magister bone, curris fortitudinis, spes & refugium omnibus ad te clamantibus, qui tribulatum solum cognoscis gemitum, qui desolatis omnibus atque ad te confugientibus, te exhibes tutorem & praesidium. Iam tamen ipse inter hostes derelictus es, solusq; manes, amicis omnibus abs te fugientibus. Benedico igitur te piissime Iesu, quod ad eum omnem tibi consolationem abesse & vndique contristari voluisti. Quomodo enim cor tuum piissimum potuisset non vulnerari, cum videres charissimos discipulos tuos, amicos tuos, filios tuos, eos quos de mundo elegeras, de quibus etiam non multo ante fueras gloriatus, quod ipsi essent, qui permansissent tecum in tentationibus tuis: quando inquam, hos quoque videres à te fugere, & te inter captiuantium manus sacrilegas solum derelinqui? Heu bone Iesu, pastor clementissime, quantum doluisti super hac infirmitate & scandalo tuorum discipulorum? Quantum compatiebaris eorum desolationi (& quam praedixeras illis) dispersioni: videns te quoque ab omnibus notis derelictum, separatam, desolatum & ferocissimis inimicis conglobatum?

18.
Fugientes

Pro constantia & fortitudine in aduersis, Precatio.

Heu bone Iesu, quantum dolebant pariter tui discipuli, videntes te carum, tam impiè tractari, quantum dolebant erubescere suam fugam & dispersionem, quantum plangebant à tam dilecto magistro, cuius amore totum mundum reliquerant, sui separationem. Heu Iesu piissime, quid est homo à te non confortatus? Quid est homo si tu illum non custodis & protegis? Hi discipuli tui paulo ante ad eum feruenter erant, ut pro te in carcerem ac mortem ire sese paratos sponderent, & modo, tametsi nemo illos (quia prohibueras) laedere potuisset, à te fugiunt. Christe Iesu, hæc infirmitas eorum fuit, in qua tu eos (licet charissimos) dimisisti, quo sese cognoscentes humiliarent, & aliorum infirmitatibus compati discerent. Sciremus præterea nos quoque neminem debere præsumere, sed timere: disceremus postremo, quàm nihil prorsus est ex seipso

cc 2 homo,

homo, & qui super seipso stat, omninò non stat. Tu ergo solus virtus & fortitudo nostra: quem rogo per pietatem cordis tui, confirma me gratia tua inamissibili, propter nimiam instabilitatem & infirmitatem meam, vt non solum non velim, sed nec possim etiam à te fugere seu recedere, voluntate mea in te charitate perpetua radicata & confirmata. Dulcis Iesu, non finas etiam me aliorum infirmitates spernere, aut iudicare, sed iuuare: nec indignari proximo, sed compati, satagatq; vt tu solus in omnibus honorificeris, Amen.

¶ Adduxerunt Iesum ad Annam primum, Ioan. XVIII.

Theoria XIX.

19.
Annas.

Mitissime Domine Iesu Christe, post tui captionem illam truculentam, quā-
tis quæso clamoribus, quanto tumultu, quibus iniurijs, quot verberibus,
inimici tui te traxerunt, impuleruntq; ducentes te in tenebris ad Annam
vinctum atque ligatum? vbi inter eundem interdum cadebas, quia ligatæ erant
tibi manus. Heu quàm bestialiter pedibus te calcant atq; protrudunt, nihil præter-
mittentes, quod putarent tibi fore, aut ad iniuriam, aut ad contumeliam. Hoc mo-
do coram Anna Pontifice armati te protractum statuunt, multis falsis criminatio-
nibus te accusantes. Stas itaque ante Pontificem superbum ac tumidum tu humi-
lis, verecundus, atque ab eodem quasi vilis homuncio despectus.

Pro morum reformatione, Precatio.

Ah bone Iesu, quanta est patientia tua, quanta mansuetudo: Neque enim resi-
stis dum caperis, dum ligaris non murmuras, non maledicis dum traheris,
sed vadis mansuetus vt agnus, sequeris obediens, pateris innocens, despiceris
humilis. Ah pie Iesu, iuxta hos sanctissimos mores & virtutes tuas, reforma &
transforma in te quæso, quicquid reliquum est vitæ meæ, Amen.

¶ Vnus ministrorum dedit alapam Iesu. Ioan. XVIII.

Theoria XX.

20.
Alapâ fert.

Iesu pijsime, offero nunc ante oculos summæ maiestatis tuæ, commonefaciens
te illius alapæ, quam pro me in domo Annæ suscepisti. Siquidem interrogatus
à Pontifice inflato ac tumido, de tua doctrina atque discipulis tuis, cum vere-
cundè sapienterq; eidem respondiisses, astat seruus Pontificis, adulator pessimus,
qui alapam tibi dedit grauisimam: quam tu Dominus rex cœli ac terræ, licet à
nequissimo nebulone, patienter sustinens, non solum non maledixisti, sed nec
comminatus es illi, verùm dulciter rationem reddens verborum tuorum eidem
respondisti.

Pro iniuriarum patienti perpeffione, Precatio.

Ah pijsime Iesu, da mihi obiurgationes iniustas, iniuriarumq; alapas humi-
liter sustinere, non reniti, non contendere, non murmurare aut quærulari,
non disputare, sed æquanimiter, hilariterq; sustinere, atque ijs huiusmodiq;
alijs multo grauioribus memetipsum dignū iudicare. Domine Deus meus, da mihi
super lingua mea custodiã, vt nullus sermo de ore meo procedat, qui te offendar,
aut qui proximum lædat, noceat aut cõtristet. Dulcis Iesu, pro te, pro suaue gloria
quando loquendum est, fac vt non taceam: porrò vbi res propria agitur, me ipsum
non excussem nec defendam, sed tibi plena confidentia & me & mea omnia com-
mittam, Amen.

Petrus

Petrus cœpit detestari & iurare, quia non nouisset hominem. Matthæi XXVI.

Theoria XXI.

Accedit tibi ô misericordissime ad hæc cordis alia non minor afflictio, quod prædilectum discipulum tuum, quem caput & principem constituere volebas omnium, sensu tentationi iuccubuisse: & licet præmonueras atque prædixeras illi lapsum suum, timore victum, te cum iuramento & sui execratione ter negasse. Verùm licet cadere eum permississes, haud quaquam tamen potuit se ineffabilis misericordia continere, quin benigno clementissimæ diuinitatis tuæ respectu ipsum ad cor, ad sui cognitionem, ad verborum denique tuorum rememorationem, reduceret. Vnde conuersus atque compunctus, recessit à loco vbi deliquerat, & fletit amare. Flenit quod tantam patrasset infidelitatem erga suauissimum magistrum, adeo feruenter dulciterq; amantem.

Heu benignissime Iesu, quid faciam ego, qui non semel aut ter, sed absque numero te negavi, præferens vilem delectationem amoris tuo? Multiplicata sunt profecto iniquitates meæ supra multitudinem arenæ maris, & tamen eheu me miserum, quod interim durum non scinditur cor meum. Ah igitur bone Iesu, deducant oculi mei lachrymas per diem ac noctem, & non taceant. Sint mihi lachrymæ meæ panes die ac nocte, quod tam amandum, tam fidelem, tam pium, tam denique misericordem patrem, Deum ac redemptorem meum, sciens atque vltro tam multipliciter offenderim. Merito non audeo oculos meos leuare in cœlum præ confusione, qua totus factus sum vilis, despicibilis & abiectus. Pie Iesu, ô dulcem illum respectum, ô virtuosum intuitum, quo gratia tua in corde delinquentis illuxit. O quàm nihil sumus nos absque te. Si tu dissimulas pie Iesu, quid sumus nisi peccatum, & esca inferni? O ineffabilem bonitatem tuam, ô inexhauribilem misericordiam, qua nos tam frequenter, tamq; multifariam respicis ingratos. Respexisti oculo misericordiz tuæ Petrum, & ad fletum pœnitentiæ per memoriam dulcedinis tuæ reduxisti. Neque enim, vt Iudas, desperauit, sed memor abundantiz miserationum tuarum, quàm sæpè expertus in omnes, viderat, pietati tuæ confusus ad secretum confugit, & lamentis pœnitentiæ te reconciliare studuit.

Pro lachrymis veræ pœnitentiæ, Precatio.

Misericordissime Iesu, respice me quoque eodem oculo misericordiz tuæ, quo Petrum delinquentem respexisti. Illumina tenebras cordis mei lumine gratiz tuæ, vt peccata mea omnia, quibus te miser negavi, clarè cognoscam, detestatione sancta odiam, ingratitude & malitiam meam ex intimo cordis desiccam, atque tui contemptum super omnia plangam. Ah bone Iesu, quando verè pœnitebo? quando incipiam detestari omne quod tibi displicet? Quando ante faciem tuam incôsolabiliter lugebo, quod tibi tanto tempore displicuit, quod te reliqui, vadens post concupiscentias meas? Iterum atque iterum rogo te Domine misericordissime, scinde, vulnere & penetra cor meum, fac vt lugeam peccata mea, da mihi lachrymas veræ contritionis, compunctionis, viscerosæ compassionis & feruentissimæ dilectionis, quibus non requiescam, donec me sentiam ad te patrem misericordiarum receptum. Quod vtinam dulcissime Iesu mihi præstare digneris, & nunc & in hora mortis meæ: videlicet vt totus tibi reconciliatus & purgatus, ad te absque mora venire merear, Amen.

22.
Ad Caiphā.

Theoria XXII.

Heu benignissime Iesu, recolo nunc iniuriosam illam tui deductionem ad Caiphā, vbi Pontifices senioresq; Iudæorum sese congregauerant, ad dolosum consilium consingendum, quo te ad mortem ignominiosam perducerent. Sæpè hoc idem ante desiderauerunt, sæpè tentauerunt, quomodo te occiderent, at nequierunt, quia nondum venerat hora tua, & nemo potuit tollere animam tuam, nisi tu ipse poneres eam. Hæc itaque hora tenebrarum & potestas fuit caliginis, cui propter nos pie Iesu te vltro subdidisti. Itaque congregati gaudebant, quod in potestate te sua haberent, & veluti canes vehementer sitientes sanguinem, et ipsi quærebant quomodo te interficerent. Porro tu in medium eorum adductus, demisso capite & verecundus stabas, tacebasq; & audiebas eos, qui toruis oculis, minaciq; vultu omnia tibi beneficia exprobrabant, & te stantem contemnebant, gaudentes atque improperantes, quod in suis iam te manibus vinctum haberent.

Pro sancto odio sui, Precatio.

Dulcis Iesu, fac me in omni opprobrio, & in omni contemptu meipsum gaudere. Quod ut possim clementissime Iesu, infunde mihi perfectam meipsum cognitionem, odiumq; sanctum, quo meipsum solum perfectè contemnā, & ex animo ab alijs contemptum & iniurias pati gaudeam. De omnibus verò alijs bene sentiam, illisq; veræ charitatis affectum, beneficia & obsequia semper impendam, Amen.

Principes & sacerdotum quærebant falsum testimonium contra Iesum, vt cum morti traderent, &c. Matthæi XXVI.

23.
Testes.

Theoria XXIII.

Patientissime Iesu, qui stetisti ante faciem Pontificis & seniorum, quasi is qui nullam habet potestatem aut virtutem. Nam cum multas contra te iniquas impij accusationes adferrent, quando interrogationibus multis tibi erant vehementer molesti, cum deniq; testimonia multa quærebant aduersum te, tu pie Iesu tacebas ad omnia. Sciebas enim, quia quicquid fuisses loquutus, mox in calumniam verteretur. Sciebas quoque quod nihil aliud quærebant, quam vt respondendo diceres, vnde te apud Pilatum accusandi haberent speciem. Prouocabant enim idcirco te ad loquendum, quo innocentem capiant in sermone. Eam ob rem subornant iniquos testes, qui te accusent: sed inconueniens erat testimonium eorum. Heu mitissime Iesu, quàm patienter, quàm æquanimiter, & quàm tranquillo corde hæc omnia sustinisti.

Pro taciturnitate inter calumnias & accusationes, Precatio.

Pro hac igitur taciturnitate tua, pro mititate tua, adoro, benedicq; te, & gratias ago tibi benedicte Iesu, & oro te, da mihi ad omnia conuitia, ad improperia, ad calumnias, ad accusationes iniquas, ad falsa testimonia, & in quacunq; aduersitate humiliter æquanimiterq; tacere, tibi omnia committere, & in silentio salutare tuum, hoc est, gratiam & consolationem tuam expectare, Amen.

Prin-

Princeps sacerdotum scidit vestimenta sua dicens: Blasphemauit.
Matthæi XXVI.

Theoria XXIV.

Heu Christe Iesu, cum itaque multa forent hostes machinati, quo prouocarent te ad loquendum, qui tacebas, Caiphas de sede sua furore agitatus, exiens: *Aduro, inquit, te per Deum viuum, dic nobis, si tu es Christus.* Tu pie Iesu diuinitatis nomen audiens, ne illud videreris contemnere, sapienter, humiliterque illis veritatem confessus es, dicens: *Tu dicis, quia ego sum.* At ille mox quod expectabat ratus se inuenisse, pro simulata religione vestimenta sua scidit, exclamans: *Blasphemauit.*

Pro diuini nominis reuerentia, Precatio.

Heu bone Iesu, blasphemi isti, qui centies milliesque nomen sanctum tuum blasphemauerunt, tibi blasphemix crimen impingunt. Quanta est innocentia tua, quanta mansuetudo, quanta animi tranquillitas? Nihil enim asperum loqueris, non animo indignaris, quia impiorum iudicio te totum propter me, & diuina maiestas, submittis. Dulcis Iesu da mihi, vt tui blasphemiam, irreuerentiam atque contemptum ex omnibus exceret medullis, vt nomen sanctum tuum ex toto corde meo, ex omnibus viribus animæ, ac desiderijs meis cupiam exaltare, & exaltari illud apud omnes, me ipsum verè despici propterea, & iniuria affici, quo laus, honor, gloria & beneplacitum tuum crescant, & in omnibus proficiant, Amen.

Eccenunc audistis blasphemiam, Quid vobis videtur? At illi dixerunt: Reus est mortis. Matth. XXVI.

Theoria XXV.

Dvleis Iesu, quam flebile est audire calamitatem tuam, & temeritatem quam tibi iniquis tulisti in demo Caiphæ. Siquidem mox vt adiuratus tu diuino nomini honorem tribuens, respondisti, Pontifex, occasione quam quaesierat ex verbis tuis sumpta, statim subintulit, iudicans te blasphemasse, ipsoque sententiam impiorum consulente, *reus, inquit, est mortis.*

Aduersus suspiciones peruersæ, iudicia, Precatio.

Ah bone Iesu, quam iniquus iudex, quam peruersi assessores, quam falsi testes te circumualent, Damnaris ad mortem, in quem non cadit iniquitas, tu vitæ & mortis author. Tu iudex viuorum & mortuorum, iudicaris mortis reus. Quid fecisti bone Iesu, quid fecisti, vt tali sententia ferireris? Tu non peccasti, sed ego peccaui. Veruntamen tu omnino vt charitate & misericordia plenus agnoscereris, peccata mea super te suscepisti. Ex me igitur procedit, vnde tu mortis reus diceris. Dulcis Christe Iesu, aufer à corde meo suspiciones omnes malas, & da mihi vt neminem ego neque damnum neque iudicem: aliorum verò iudicia humiliter patienterque supportem, Amen.

Palmas in faciem eius dederunt, dicentes: Prophetiza nobis Christe: Quis est, qui te percussit. Matth. XXVI.

26.
Cæcus.

Theoria XXVI.
Christe Iesu, benignissime, gloria & corona Sanctorum, Angelorum deus & pulchritudo, quare non scinditur cor meum tristitia & mœrore, quando- quidem tot passionum, tot opprobriorum, tot confusionum, totq; vulnerū & liuorum tibi causa extitit? Siquidem cum à Pontificibus, Iudæorum senioribus esses damnatus, ministri eorum quasi reprobum & maledictum omnibus pœnis & contumelijs te affecerunt. Nam cæciderunt te in faciem tuam, dantes alapas; nec leues, sed validas, vnde è naribus sanguis potuit emanare.

Pro deuotione vera, Precatio.

Heu amabilissime Iesu, quomodo tam gratiosam faciem potuerunt alapis cædere, quam sancti eorum patres olim Prophetæ & Patriarchæ tantopere desiderarūt videre? Pijsime Iesu, heu quoties ego tibi alapas in faciem, quātum in me est, dedi, te cædens, te contemnens? Da mihi quæso profundissimam humilitatem, infunde deuotionem & reuerentiam affectuosissimam, qua omni in loco tuam præsentiam cogitem, venerer & diligam toto corde, Amen.

Tunc expuerunt in faciem eius, & colaphis eum cæciderunt. Mat-
thæi XXVI.

Theoria XXVII.

27.
Conspuitur.

Hvillime Iesu, quomodo sic elegisti propter me fieri opprobrium hominū & abiectio plebis? Nam inimicis tuis hoc nequaquam satis erat, quod cæde-
bant faciem tuam, quod blasphemum, quod reum quoque mortis te dice-
bant, nisi potentia etiam phlegmata ac sputa in faciem tuam iactarent. Erat enim
illis consuetudo, quos abiectissimos, vilissimos, omnique odio dignos iudicabant,
in eorum faciem spuerere. Atque ideo vehementi odio te contemnebant & detesta-
bantur. Conspuebant enim faciem tuam, faciem scilicet illam, quæ plena erat gra-
tiarum, faciem tot gemitibus & suspirijs patrum desideratam, videlicet claman-
tium: *Ostende nobis Domine faciem tuam, & salui erimus: in quam desiderant Angeli pro-
spicere.*

Psal. 79.
1. Petr. 1.

Pro puritate simplicitatq; animi, Precatio.

Ah bone Iesu, pro hac iniuria, pro immunditia & fetore, pro denique abo-
minatione nobilissime complexionis tuæ ad huiusmodi, ediuersosq; pro mi-
tissima voluntariâ patientia tua adoro, laudo, benedico te, & gratias tibi
ago. Obsecro etiam te per eandem mansuetudinem cordis tui, da mihi faciem tuâ,
vbi signatum est super nos lumen vultus tui Domine, non conspuere, sed seruare
immaculatam conscientiam, & concupiscentijs, delectationibus cogitationibusq;
tam carnalibus, quàm vitiosis non inquinari. Da mihi mitissime Iesu castitatem
mentis & corporis, puritatem ac simplicitatem cordis, quibus totus perfectissi-
meq; tibi placeam, Amen.

Cœperunt quidam conspuere eum, & velare faciem eius. Marc,
XIV.

Theoria XXVIII.

28.
Velant.

Benignissime Iesu, qui scrutaris renes & corda, cuiusq; oculis omnia sunt
nuda & aperta (utpotè cui patet omne secretum) quàm gravis erat hæc
contumelia, quod viri impij & illusores ad blasphemandam diuinitatē tuam,
qua

qua se is omnia & intelligis, circumligantes velo oculos tuos operuerunt, & deridentes te, dixerunt *Prophetiz a nobis Christe, quis est qui te percussit?* Interea verò percussērunt, alius in faciem dans alapam, alius pugno, alius colapho cædens, alius deniq; per barbam, alius capillis te trahebat, quasi dicerent finguli: *Propheta magnus es, secreta nosti cordium, arcana facere potes manifesta: dic nobis, quis te (dum simul omnes cæderent) percussit?*

Pro casto filialiq; timore Dei, Precatio.

MI Domine, hæc olim passus es ab impijs, sed nihil eo minus pateris ab iniquitate infidelitatemq; mea, qua aded temere superbeq; delinquo, quasi tu non fore praesens, aut nõ videres, & quasi velo circumligati forent tibi oculi. Da igitur mihi suavissime Iesu, timorem tui filialem, ac castum, quo vigilantissime stem super conscientia mea, humillimeq; per tui nominis inuocationem omnes tuos instinctus obseruem, prudenter discernam, perficiamq; semper tuum beneplacitum obedientissime, strende, atq; feruenter. Iterum rogo te liberalissime Iesu, quia medicus & pauper sum ego, vt excites ignauiam meam, vigilantissimumq; me facias omni tempore & loco, ad reuerentiam tuæ diuinæ praesentiae meditandam ac sentiendam, cum omni humilitate & dilectione, Amen.

Et alia multa blasphemantes, dicebant in eum, Lucæ 22.

Theoria XXIX.

PRæter hæc, patientissime Iesu, alia multa blasphemantes te, dicebant atq; agebant impij, per totam noctem illudentes tibi. Heu bone Iesu, quid agebant ^{29.} Fert multa. in te? Genas tuas veiticabāt capillis te & barba trahebāt, pedibus trudebant, aliaq; multa quæcunq; poterant excogitare, tam absurda, tam grauiatq; vt Euangelistis verecundia esset ea scribere. Crudelissimi enim nebulones rotam noctē in pennis tuis expendere cupiebant, ac pennis tuis se satiare: vnde dentibus in te fremebant, verbis comminabantur, sublannantes ac blasphemantes.

Aduersus vitiosas affectiones, Precatio.

HEu pie Iesu, quanta pro me pateris tu, cum mihi aded sit molestum, vel minimum quid pati pro te. Quare o amabilissime Iesu, tuæ misericordiae me totum commendo: quia nulla est virtus mea, nullus ergate amor, nulla constantia in me. Cupio esse despectus, incognitus, ac vilis reputari: sed desiderium est futile, & inanis voluntas, quam diu bone Iesu res ipsa non sequitur. In ipso nanq; tentationum occurfu, mox vbi probari debeo, voluntas desigit, omneq; propositum meum succumbit. Praeueni igitur me dulcis Iesu in benedictionibus tuis, reple me dulcedine gratiae tuæ, quæ cor meum purget, purumq; seruet ab omni affectione vitiosa, ab omni suspitione mala, ab omni cogitatione impura, & ab omni amaricatione, æmulationeq; inuidiosa. Repleat quoque cor meum, suavissime Iesu, & totum me possideat castissimus feruentissimusq; tui amor, qui totum me in te transformet, totum absorbeat, tibiq; me perpetuo inseparabiliter & inauertibiliter yniat. Amen.

Et surgens omnis multitudo eorum, cum vniuerso consilio, vincentes Iesum, victum duxerunt eum, & tradiderunt Pontio Pilato præfidi. Adducunt ergo eum ad Caipham in prætorium. Erat autem mane. At illi non introierunt in prætorium, ne contaminarentur, sed manducarent pascha. Matthæi 29. Marci 15. Lucæ. 23. Ioan. 18.

Theoria XXX.

30.
Pilatum.

Heu Iesu pijsime, cuiusmodi noctem tu sensisti, quam totam in contumelijs, alapis, improprijs, ludibrijsq; patiendis transegesti, dum mane factò, congregato consilio seniorum, omnium Pontificum & Phariseorum, sententia quam Iudæorum pauciores nocte statuerant, ab vniuerso eorum cætu firmaretur. Itaque mane denuò interrogatus CHRISTVS ne sis, aut filius Dei, humiliter respondisti, confitendo veritatem. Quapropter etiam denuò ab omnibus, nimirum conspiratoribus, es damnatus atq; mortis reus pronuntiatus. Mox igitur (quia vehementer sitiebant mortem tuam) ad Pilatum victum (quod signum erat iudicij mortis) te perducebant, sic turpiter cæsum atque consputum, vt vix esset in te vnde posses agnosci. Et quia nullam causam aduersus te habebant mortis, dolosi ac versipelles interrogati à Pilato, quàm accusationem aduersus te haberent: *Si non esset hic, inquit, malefactor, non adduxissemus eum tibi:* hoc est, tam religiosi sumus, tam sapientes ac iusti, vt meritò soli nostro examini crederes, nihil vltra interrogans: quandoquidem nostræ non est consuetudinis, innoxios damnare. O cæcam, ô simulatam, pie Iesu, inimicorum tuorum conscientiam. O stoliditatem nimiam, quasi nihil plus interrogaturus Pilatus, ad eorum duntaxat verba, hominem inauditum punire deberet.

Aduersus iudicia temeraria, Precatio.

Ah bone Iesu, vnâ petitionem precor à te, non confundas quæso faciem meam. Fac dulcissime vt neminem ego iudicem, neminem spernam, & aliorum iudicia non timeam, sed humiliter patienterq; sustineam, Amen.

Accusabant Iesum summi sacerdotes in multis, Marci 15.

Theoria XXXI.

31.
Accusant.

Offero tibi nunc pijsime Iesu accusationes illas iniquorum ante faciem Pilati, coram quo te seductorem, Cæsaris mandata prohibentem, atq; qui regem te feceris calumniantur. Denique alia multa iniqui contra te mentiebantur, ad quæ omnia tu tacebas. Stabas autem ante iudicem demisso capite humilis, & quasi omnium fores reus, verecundus. Omnium nanque & singulorum peccata in te susceperas, idè pro omnibus etiam peccatis nostris verecundiam sustinebas.

Pro patientia ad accusationes & vituperia, Precatio.

Benignissime Iesu, da mihi accusationes & vituperia hominum libenter sustinere, non irasci, nec propterea indignari: sed humiliter poenitere, feruenter emendare, & omnibus me subdere, Amen.

Pilatus

Pilatus audiens quod Iesus homo Galilæus esset, misit eum ad Herodem, qui & ipse Ierosolymis erat illis diebus: Herodes autem viso Iesu, gauisus est valde. Erat enim ex multo tempore cupiens videre eum, eo quod audierat multa de illo, & sperabat aliquod signum videre ab eo fieri. Interrogauit autem illum multis sermonibus. At ipse nihil illi respondebat. Stabant autem principes sacerdotum & scribæ constanter accusantes eum. Vt cognouit autem quod Iesus de Herodis potestate esset, misit eum ad Herodem. Lucæ 23.

Theoria XXXII.

Heu mansuetissime Iesu, pōst multas Iudæorum accusationes, contra tuam innocentiam, coram Pilato, aut incongruè adductas, aut mendaciter confictas, pōst longam etiam interrogationem & examinationem iudicis, tandē quasi malefactor pessimus, & morti obnoxius, ad superbissimum Herodem es adductus. Heu bone Iesu, quā crudeliter tunc es susceptus ab inimicis tuis, heu quā viliter tractaberis. Quibus verberibus & blasphemijs es affectus, præsertim cum voluntatem suam non obtinuerint, quam sperauerant, apud iudicem Pilatum. Cum magno itaq; clamore, cum armorum strepitu, cum derisionibus, per ciuitatem ductus es ad Herodem, vbi nihilo secius quā apud Pilatum, obstinatissimè Iudæorum seniores accusauerunt.

Pro refrenatione lingua, Precatio.

Ahpie Iesu, obsecro te per misericordiam tuam infinitam, custodi & refræna linguam meam, ne vnquam in verbo aliquo detractorio excedam, ne verbo aliquo proximi charitatem lædam. Christe Iesu, da mihi silentium oris & cordis potissimè conseruare, ad inutilia, quæ rufosa, mundana, carnaliaq; non defluere, sed ab omni verbo otioso continere. In hoc tu me rege & protege pie Iesu, quia pauper & infirmus ego sum. Amen.

Spreuit autem illum Herodes cum exercitu suo, & illudit indutum veste alba. Lucæ 22.

Theoria XXXIII.

Sapientia Patris Christe Iesu, adoro, laudo & benedico te, gratiasq; tibi ago, pro humilitate, pro taciturnitate, pro patientia deniq; tua, quā in domo Herodis exhibuisti. Ibi enim multis criminationibus te populo tuo accusante, tu ad omnia tacebas. Herodes præterea curiosus, gaudens te exceperat, speransq; se abs te signum videre, multis te interrogauit sermonibus: ad quos dum nihil responderes (quia sicut tempus fuerat docendi & operandi signa: ita nunc patiendi quot; erat & tacendi) ceu fatuum te habuit, cum omni item exercitu suo resprouit, alba veste induit, illudit, ac illudendum te præbuit.

Aduersus derisiones detractionesq; aliorum, Precatio.

Heu pie Iesu, omnis quæso superbia discedat à me, deserat me omnis vel species vanæ gloriæ, vt verè humilis tibi placeam, & derisiones detractionesq; aliorum non timeam, imò sperni & vilipendi cupiam. Amen.

ff z

Herodes

Theoria XXXIV.

Redit. ^{34.}

Sap. 8.

Sap. 11.

Recordare nunc pijsime Iesu, postquam nullum volebas signum operari (quia mori propter nos, non à morte liberari veneras) Herodes in veste alba (quæ fatuorum erat) ad Pilatum te remisit. Heu sapientia æterna, quæ attingis à fine vsq; ad finem fortiter, disponisq; omnia suaviter, tu qui vniuersum ex nihilo mundum creasti, quicq; in pondere & mensura gubernas & contines omnia, illuderis vt fatuus. Heu obedientissime Iesu, quàm præclara, quàm eximia est patientia & humilitas tua, qui in inimicis tuis crudelissimis obedis. Nam secundùm voluntatē eorum vadis & redis, de iudice quoq; ad iudicem duci & reduci, non absq; magna iniuria & ignominia, te permittis. Siquidem vadis sicut agnus qui ducitur ad victimam, & dum subannaris, dum illuderis, dum deniq; percuteris, non contradicis.

Pro felici ignorantia stultitiæq; Precatio.

Heu quas gratias agam, pie Iesu, pro tam crebris magnisq; fatigationibus, pro violentis hostium impulsibus, pro tractibus molestissimis, pro opprobrijs deniq; & contumelijs cōtinuis, quibus per vicos & plateas ciuitatis cū derisivo clamore fuisti ad Pilatū reductus, infamatus, atq; vt fatuus monstratus, ac illudendus omnibus exhibitus. O mi Iesu amabilissime, quanto factus propter me tu es vilior, tanto mihi es charior. fac quæso me ad omnia huius mundi stultum, insensibilem & mortuum, vt quæ sursum sunt, & ea sola, sapiam, nihil extra te Domine sciam. Tu solus sapientia mea, pulchritudo mea, virtus mea, amor meus, gaudium meum, delectatiō mea. Tu vnus & solus quem quæram, quem diligam, quemq; purè intendam, ex toto corde meo in omnibus, & super omnia. Satis diu hæcenus à te aberravi, fac ad te redeam suavissime Iesu, tibiq; inseparabiliter inhæream, Amen.

AD TERTIAM HORAM.

Congregatis sacerdotibus, principibus & pharisæis dixit cis Pilatus: Quem vultis vobis de duobus dimitti? Barrabam an Iesum, qui dicitur Christus? Matth. 27.

Theoria XXXV.

Alter ab illo ^{35.}

Amabilissime Iesu, adoro, laudo, & benedico te pro ignominia illa maxima, & ingenti contemptu, quem pertulisti à Iudæis. Siquidem reductus ad Pilatum, cū ab eodem agnoscereris innocens, & per solam iniquitiam traditus, volebat ille te liberare à morte, vt vel ob celebritatem festiuitatis, quæ instabat & propter priuilegium quod concessum fuerat Iudæis, vita tibi donaretur. Atq; idē cum homicida, & insigni odiosissimoq; latrone te praposuit populo, ratus illius pessimi hominis flagitia, & Iudæorum erga ipsum odium esse tanta, vt libentius tibi quam illi optarent, cui parceretur. Ea propter Iudæos alloquens, post alia dixit: Est vobis consuetudo, vnum petere vinclum, atq; à morte liberum facere: quem igitur è duobus vultis dimitti? Barrabam, an eum, qui dicitur Christus? Vultis vt vobis Christum dimittam? clamauerunt seniores, simulq; omnis turba ad hoc instigata: Non hunc dimittas, sed Barrabam. Heu Iesu bone, quo mœrore tum affici potuit

potuit cor tuum, cum videres plebis tuæ erga te ingratisimæ odium aded obli-
 natum. Comparatus eras latroni pessimo à iudice; cum eodemq; simul propositus.
 Verùm à tuis, hoc est, à tua gente vilior, nequior, ac vita indignior quam latro vel
 insignis estimatus es, aded vt nec nominatione te dignarentur, quomodo Barrabā
 nominauerunt. Sed odio te abominantes: *Non hunc, inquit, dimittas vrpote & vi-
 ta & nomine indignum.* Porro, Pilatus dum vehementer pro tui liberatione insta-
 re: *Quid, inquit, vultis igitur, vt faciam regi Iudeorum?* Si tantum beneficium la-
 troni impenditis, qui vestros necauit viuentes, quanto magis grati beneficium po-
 stulabitis ei, qui languidos vestros curauit, mortuos suscitauit? Exclamauit ad hæc,
 omnis populus: *Crucifigatur.* Hæc est merces tua bone Iesu, hoc præmium, quo labo-
 ribus beneficijsq; tuis plebs execranda respondet. Quomodo interea pie Iesu posset
 non vulnerari cor tuum, sentientis te regem angelorum, Deiq; filium aded despe-
 ctum, adeoq; haberi exosum, vt latronem vehementer pestilentem tibi plebs illa
 ingrata præferret: nec solum præferret, sed illum vita etiam donaret, te verò aded
 vita haberet indignum, vt ad amarissimū ignominiosissimūq; mortis genus ma-
 gnis vocibus postularer. Heu quam ignominiosum fuit, hoc verbum mox per ci-
 uitatem diuulgari: Latronem scilicet scelestum dimitti, te verò, qui habitus fueras
 populi saluator, atq; omnigenū infirmitatum curator, tanquam magum aut se-
 ductorem, aut quasi latrone pestilentiore inuentum, ad crucem postulari. Heu
 quam lugubris hic erat rumor in auribus pijsimæ matris, reliquorumq; amicorū
 tuorum. Heu quanto mœrore ac dolore beatissima Maria cor tuum virgineum
 maternūq; scindebatur, quando tam tumultuosæ ad crucem petitionis vox cun-
 ctorum ore in altum ferebatur, hoc est, quando benedictus vteri tui vnigenitus,
 quando creator & Deus tuus ad vilissimum crucis suspensium petebatur.

Pro sui cognitione humiliationeq; Precatio.

O Vtinam dulcissime Iesu, illumines cor meum illustratione gratiæ tuæ, qua
 perfectissimam veramq; cognitionem meæ vilitatis, infirmitatis, malitiæ,
 præsumptionis, cotiusq; nihilietatis mihi infundas, vt videam semper, atq;
 ex animo sentiam, quam nihil, nisi vilissimus maximusq; peccator sum: vnde cum
 sancto odio, dispicientiaq; me ex animo contemnam, nulli me creaturæ audens cō-
 parare, sed inferiorem, atq; per ingratitude viliorē cunctis me credens esse. Hu-
 iusmodi etiā me perfecto desiderio optem gaudeamq; ab alijs pariter credi, ac pro-
 pterea vilipendi, quo mei contemptus, & amor tui per singula momenta simul in
 me crescant, roburq; indes accipiant. Omnia quoq; desideria humanæ laudis ac fa-
 uoris, omnes motus vanæ gloriæ, superbiæ, aut propriæ complacentiæ penitus in
 me euanescent. Dulcis Iesu, da mihi, atq; vtinam fiat, vt te præferam semper cun-
 ctis desiderabilibus, diligamq; in omnibus & super omnia, Amen.

Nudans expoliavit eum Ioel. 1.

Theoria XXXVI.

E Ia benignissime Iesu, ab omni creatura sit tibi sempiterna laus honor & glo-
 ria, pro humili castissimæq; erubescencia, pro innocentissima verecundia tua, ^{36.}
 qua nobilissimū cor tuū fuit persusum, dū ad populi seuitiam placandā à Pi-
 lato fuisti flagellandus militibus traditus, vestibus expoliatus, atq; totus sic nudus
 (quod pudicissimis quibusq; virginibus ipsa interdum morte molestius est) ante
 ff 3 oculos

oculos derisorum, cum ingenti contumelia constitutus. Causa enim erubescendi, licet non eadem fuerit in te, quæ est in nobis, nihilominus tamen, quia hanc quoque passionem, ut alias omnes absque peccato susceperas, fuisti (quod decebat virginem honestatem) maxime verecundus, & zelo pudicitie propterea, quod ab inimicis (quantum fuerat in illis) quomodoque illi putabant, iuxta eorundem æstimationem de honestate, contristatus.

Pro nuditate paupertateque, spiritus, Precatio.

Dulcissime Iesu, per fidelitatem suavissimi cordis tui, da mihi cor nudum & exoccupatum ab omnibus phantasys & imaginationibus, ab omni que cogitatione atque affectione vitiosa & otiosa, ut in vera paupertate & nuditate spiritus, in vera simplicitate & puritate mentis, tibi soli placere cupiam: imò tibi semper & perfectissime placeam & in hæcram, Amen.

Data sunt super te vincula & ligabunt te in eis. Ezechielis 3.

Conclusit me Deus apud iniquum, & manibus impiorum me tradidit, Iob, 16.

Theoria XXXVII.

17.
Stringunt.

Misericordissime Iesu, postquam corpus tuum speciosum præ filiis hominum totum nudatum, spectaculum præbuit inimicis, fuisti ad columnam ligatus: Ligabaris autem tanquam malefactor, ut magus & impotens, qui nullam haberet virtutem.

Pro vinculis virtutum, Precatio.

Heu bone Iesu, quæ te possent vincula tenere, nisi charitas te ligaret? Quæso igitur piissime Iesu, ut funibus fidei, spei & charitatis perfectissime perpetueque me tibi alliges, ut à te separari nequeam in æternum. Dulcis Iesu, dirumpe etiam in me vincula prave consuetudinis, omniumque vitiorum, ut nihil sit inter te & me medium, quod me à te elonget, nihil quod ad te accedentem impediatur, Amen.

Apprehendit Pilatus Iesum, & flagellavit. Ioannis 19.

Theoria XXXVIII.

18.
Cædunt.

Domine Iesu Christe elegantissime, & præ filiis hominum speciose, quas tibi nunc debeo gratias pro atrocissima acerbissimaque flagellatione tenerimi ac nobilissimi corporis tui? Quas lachymas fundam quæso piissime Iesu pro te simul ac pro me. Quandoquidem ego causa sum & occasio tibi, ut tantos dolores tu sustineres, & permitteres à crudelissimis ministris iniquitatis, carnem tuam virginem aded miserabiliter flagellari, tam profundè vulnerari, lacerari, roseoque sanguine perfundi. Heu bone Iesu, quàm pœnosa fuit hæc tui flagellatio quàm, dolorosa, quàm valida, quàm cruenta, quando nebulones impij & crudelissimi, utpote ad hoc feroces electi, sine misericordia & absque compassione tibi adijciunt plagam super plagam cædendo, liuoremque iungunt liuori, utpote, qui tuis satari non poterant doloribus, donec post inexcogitabiles intentissimasque pœnas, post iniurias multas ac varias, post opprobria denique ac blasphemias tibi innocentissimo inflictas, se quoque ad sui perducerent fatigationem.

Pro

Pro his itaq; & pro singulis duris verberibus, pro acutissimis puncturis, quibus sacratissimum nobilissimūq; corpus tuum fuit miserabiliter vulneratum, pro largissimis item riuulis pretiosissimi sanguinis tui, quo totum corpus tuum perfusum ac rubricatum est, pro sanguine deniq; nobilissimo effuso, quod in terrā defluens, pedibus impiorum calcatum est, (quandoquidem sicut botrus expressus è singulis percussionebus corpus tuum madebat rubescebatq; sanguine) te adoro, laudo, benedico, tibiq; gratias ago. A planta enim pedis vsq; ad verticem capitis nulla in te est sanitas: sed membra sunt singula aut verberibus attrita, aut plagis liuoribusq; lacerata, aut præ nimia afflictione & frigore obrigescencia.

Pro sufferentia æquanimi in aduersis, Precatio.

Obscuro igitur per dolorem vulnerum tuorum, & per effusionem sanguinis tui, da mihi veram & perfectam cum humilitate patientiam, vt inter omnia occurrentia nihil aliter quam de manu prouidentie tue suscipiam, idq; hilariter & cum gratiarum actione sustineam, credens me deteriora millies meruisse. Ah misericordissime Iesu, omnes dolores, omnes pœnas, cuncta deniq; quæ propter me tolerasti molesta, offero tibi pro peccatis meis, & pro vniuersis peccatis mundi, obsecrans te per infinitam charitatis tue magnitudinem, qua me omnesq; peccatores, licet scelestos & odibiles (quia tuæ creaturæ sumus) diligis, vt ex toto corde meo te diligam, facias. Nihil mihi durum sit pro tui amore agere, nihil molestum, nihil sit triste, mihi displiceam, pro tua sola misericordia contritus & compunctus continuè gemam, in tua sola bonitate ac miseratione confidam, atq; in fine vitæ meæ de singulari misericordia tua, propter flagella quibus propter me cæsus es, & ex vniuerso merito tue passionis totus purgatus plenèq; tibi reconciliatus, exeam: nisi dulcis Iesu aliter tibi placuerit, aliudve sit quod in gloriam tuam cedat magis. Atq; idè totum me tibi committo & resigno in beneplacitum & honorem tuum, Amen.

Et exuentes Iesum, chlamidem coccineam circumdederunt ei: & plectentes coronam de spinis, imposuerunt capiti eius, & posuerunt arundinem in dextera eius, & genuflexo ante eum illudebant, & ceperunt salutare eum, dicentes: Aue rex Iudæorum. Et dabant ei alapas. Et expuentes in eum, acceperunt arundinem, & percutiebant caput eius. Matthæi 27. Marc. 15. Ioannis 19.

Theoria XXXIX.

Ave sanctorum gloria, splendor diadematiq; omnium electorum, Iesu potentissime, sed propter nos infirme: Rex cœli & terræ, sed propter nos nunc vt vermiculus abiecte. Adoro, laudo benedicoq; te & gratias tibi ago, pro cõfusione nimia, acerbissimatiq; pœna, quam in Pilati domo post duram flagellationem à perfidis impijsimisiq; tortoribus suscepisti. Nam purpura aut chlamide potius coccinea te vestiunt, coronam quoq; spineam flectentes eandem capiti tuo circumponunt, deniq; ne sceptrum tibi deesset, illusores arundinem tibi in manus præbent, per hoc ironicè sic regijs vestibus ornatum incusantes, quasi stulte nomen Christi, id est, regis vsurpaueris, temerèq; regiam ambiueris dignitate: quippe cuius omnis & potestas, & promissio non minus vacua sit, quam arundo.

ff 4

Ah mi-

39-
Spinisq;

Ah micissime Iesu, quam patienter humiliterq; sustines hanc ignominiam, hunc contemptum, hanc afflictionem, huncq; cruciatum. Heu quam acerba afflictuaty fuit hæc tibi impressio spinarum, quæ cutem carnemq; suis aculeis rigidissimis penetrantes, dum quædam illarum contra ossa capitis se reflecterent, quædam verò vsque ad cerebri pertingerent teneritudinem, inæstimabili & immani te cruciatu torquebant.

Pro mystica coronatione, Precatio.

AH misericordissime Iesu, cor meum durissimum spinis tuis vulnera, penetra, tuæq; passionis ingi memoria illud reple, vt quocunq; me verito, quicquid ago vel cogito, passio tua semper in corde meo veretur. Nihil Iesu bone aliud videam, nihil sentiam, nisi te Dominum meum Iesum Christum propter me patientem, spinisq; coronatum, Amen.

Et veniebant ad eum, & dicebant: Ave rex Iudæorum, Joannis 19.

Theoria XL.

40.
Cachinnant

CHriste Iesu clementissime, offero nunc tibi ante oculos tuæ maiestatis ludibria, subsannationes, opprobria, poenas & blasphemias, quæ propter me perculisti in domo Pilati, cuiusmodi ante in domo Caiphæ tuleras, renouata. Si quidem dum sic veluti rex magno fores spinarum cruciatu coronatus, illudebant tibi tortores crudelissimi, quasi temerario regis dignitatis inuasori, adorantes te tanquam Deum, & salutantes vt regem: Ave, inquit, rex Iudæorum. Voluisti rex esse, en insignia regalia, quibus dignè sis, quomodo superbus meruisti, ornatus. Inde q; ironiam salutationem in grauem iniuriam vertentes, surgebant, dabantq; tibi alapas. Exuebant præterea in faciem tuam, putentissimum oris sui phlegma in te proicientes. Verùm his poenis ac contumelijs nondum satiati, quo omnem sui furoris in te completerent rabiem, baculum arundineum rigidumq; ex dextera tua, quæ humiliter loco sceptri tenebas illusum, arripiunt, & caput tuum reuerendissimum angelicisq; potestatibus tremendum, paulò ante ex omni parte spinis vulneratum, vulneribus ac doloribus plenum cadunt, diris crebrisq; ictibus spinarum aculeos sacratissimo vertice tuo impellunt, vulnera renouant, exaggerant dolores, & sanguinem pretiosissimum per genas tuas amabiles, & collum ad riuulorum modum defluentem, eliciunt. Inde facies tua plena gratiarum, collumq; nitidissimum sic colorata cruore, sic sputis oblita sunt, vt iam non facies hominis, sed leprosi æstimaretur. Quippe, qui eras non habens hominis speciem, neq; decorem.

Heu pijsime Iesu, omnipotens Deus, Rex regum, & Dominus dominantium, quem laudant Angeli & Archangeli, quem adorant Dominationes tremuntq; Potestates quem deniq; omnis cælorum Virtus sociâ exultatione concelebrat: hunc viri impij, peccatores obstinati, tanquam vilissimæ infimæq; fortis hominem poenis afficiunt, alapis cadunt, ludibrijs contemnunt, faciemq; tuam nobilissimam contundunt. Pro his omnibus te adoro, laudo, benedico, gratiasq; tibi ago Deus colende ac metuende, obsecroq; supplex per omnes dolores, vulnera & sanguinem tuum, vt tu rex amabilis & potens, corpus meum, animam meam ac omnia quæ in eis sunt, quæ tibi offero, commendo & resigno, accipias, tu regas, tu possideas, atq; iuxta supremum beneplacitum tuum in laudem & honorem tui conuertas.

Pro

Pro sui abnegatione & resignatione, Precatio.

Ah bone Iesu, fac vt aded semper sim resignatus, vt plena perfectaq; meijpsius abnegatione, me totum tibi relinquam, me totum in te proiciam: tristitia, aduerfa, probrosa, & que vt lata, de manu tua recipiens, nihil de me curans, nihil desiderans, nihil cogitans, nisi te & honorem tuum, nihil volens aut velle potens, nisi beneplacitum tuum. Dulcis Iesu, sim erga me & erga mundum veluti mortuus, tibi vero soli viam, & tu solus viuas in me, Amen.

Et postquam illuserunt ei, exiuit iterum Pilatus, & dicit eis: Ecce adduco eum vobis foras, vt cognoscatis, quia nullam in eo inuenio causam. Exiuit ergo Iesus foras, portans coronam spineam, & purpureum vestimentum. Et dicit eis: Ecce homo. Cum ergo vidissent eum Pontifices & ministri, clamabant, dicentes: Crucifige, crucifige eum. Io- han. 19.

Theoria XLI.

Ah mitissime & benignissime Iesu, post graues illas contumelias & poenas tibi inflictas, Pilatus te spinis coronatum, chlamide coccinea circumdatum, con-^{41.}sputum, casum, sanguine coloratum, eduxit foras ad Iudæos, omnibus monstrandum, sperans populum compassione erga te permouendum, furoremq; eorū, quando sic te cernerent punitum miserabiliter, mitigandum, teq; absoluendum. Exhibitus. Exhibas igitur, qui stare, ire ve præ nimia debilitate, ex poenarum afflictione vix poteris. Itaq; Pilato te monstrante, & clamante: *Ecce homo*, id est *Ecce*, qui hominis nō habet speciem, quem aded affixi, vt vix viuere quærat: tantum habet vt de regni ambitione vsurpatione ve cogitet. Quare merito vel nunc ira vestra quiescat: sic enim tractatus est, vt ridiculum sit vos illum timere. At verò illi videntes te, nulla sunt compassione moti, quin maiori potius inuidia accensi. Quare populus ad clamandum per seniores excitatus cum Pontificibus & Phariseis, magnis postulabat vocibus: *Crucifige, crucifige eum*. Non quiescemus, inquit, non satiabitur ira nostra, implacatos nos senties, quantum vis illum affixeris Pilate, nisi affixum cruci viderimus. Heu benignissime Iesu, quid cor innocentissimum tuum tunc sentiebat, aut qua verecundia grauabatur, dum stares sic afflictus, sic illusus ante oculos odientium te, dum nulla tibi compassio, nulla misericordia à plebe tua electa impēdebat: inuidia verò odiumq; indies contra te augebantur, aded vt nisi despectissimæ te morti iudex addiceret, nunquam tui à malignando quiescerent inimici. Pro his alijsq; omnibus beneficijs tuis dulcissime Iesu, quibus charitatem tuam erga nos immensam commonstras, adoro, laudo benedicoq; te, & gratias tibi ago, orans te misericordissime Iesu, vt ab omni odio & inuidia alienum me facias, charitate verò proximiq; dilectione, compassione & misericordia totum me repleas.

Pro sua vita cum Christi vita & passione conformatione, Precatio.

Ah misericordissime Iesu, obsecro te per omnia quæ pro me passus es, per roscas item guttas sanguinis tui, & per cordis tui tristitias, perq; omnes miserationes tuas, exhibe imprimēq; cordi meo miserabilissimam hanc speciem vultus tui, & passionis, in qua populo tunc monstratus es, & veluti leprosus abiectus.

Deus meus non sis tu mihi abiectus, quia desiderat te anima mea. Vtinam facias vñ tibi placeat & vita mea, Amen.

AD HORAM SEXTAM.

Videns autem Pilatus quia nihil proficeret, sed magis tumultus fieret, accepta aqua, lauit manus coram populo, dicens. Innocens ego sum à sanguine iusti huius: Vos videritis. Et respondens vniuersus populus, dixit: Sanguis eius super nos, & super filios nostros. Tunc Pilatus volens populo satisfacere, adiudicauit fieri petitionem eorum. Dimisit autem illis Barrabam; Iesum verò tradidit voluntati eorum. Matthæi 27, Mar. 15, Lucæ 25.

Theoria XLII.

42.
Damnatur.

Heu mitissime Iesu, iudex viuorum & mortuorum, quanta est magnitudo tue charitatis erga me, qui tam dura, tam probrosa, tamq̃ tristitia sustines pro me, vt à damnatione perpetua liberer me, qua diu iam forem absorptus, nisi tua misericordia immensa me præuenisset. Ecce quanta benignissime tu passus es propter me. Post multas Iudæorum accusationes, post clamorosas postulationes vt crucifigaris, post deniq̃ iudicis examinationem crebram, tandem sedente Pilato pro tribunali, heu innocentissime Iesu, heu Deus maiestatis, in conspectu omnium te odientium amantiumq̃, tanquam malefactor pessimus ante iudicem atq̃ eius tribunal fuisti adductus, & sententia manifesta, licet iniustissima, atq̃ idèd maxime dolenda lachrymandaq̃, ad mortem crucis es damnatus. Heu bone Iesu, quamuis omnia præscires, omnia sic velles, cor tamen tuum pijsimum quanta tristitia, quanta verecundia fuit afflictum, cum latæ sententiæ tam probrosus rumor, clamate præcone, in tuis omniumq̃ auribus auditus euulgatusq̃ est de te, qui mundi (quod estas) saluator putabaris! Nonne tunc recolebas modestissimæ tuæ matris, quam cum paucis amicis tuis vsq̃ ad mortem pro te sciebas contristari, inimicos verò tuos, tuū sanguinem sitientes, crudelissimo gaudio lætari?

Pro contritione remissioneq̃, peccatorum, Precatio.

AH mi Domine, tu pro peccatis meis accusaris, pateris, condemnaris & tandem moreris. Quare dulcissime Iesu, contritionem pro peccatis meis (pro qua sc̃pius te rogo) mihi non infundis? Quare non facis vt lachrymas etiam sanguineas, videns tuam charitatem & meam iniquitatem, effundam? Heu Domine, id ex culpa & negligentia est mea. Tu paratus es mihi dare omnia & te ipsum. Verùm ego adèd cæcus, ingratus, adèd iniquus sum, vt venenum diligam, te respuam, omniq̃ gratia tua me indignum faciam. Rogo tamen vel nunc pijsime Deus propter te ipsum, da mihi pro peccatis meis contritionem veram, intimam ac intensissimã, cum omnibus ad hoc necessarijs, quibus miser peccator tibi possit reconciliari, & in gratiam tuam redire. Scio mi Domine, quod iniquitates meæ multiplicatæ sunt super numerum, sed quis delebit ea, nisi tu manu misericordiæ tuæ? Fac igitur vt strenuè feruenterq̃ me totum in laudem ac honorem tui expendam. Veruntamen hoc nihil erit: sola enim est necessaria misericordia tua, quam præstolamur. Idèd omnes dolores, pœnas, opprobria, passionem & mortem tuam, pro peccatis meis, & pro

pro peccatis totius mundi tibi offero. Non habeo enim aliud, quo me aut alios redimam. Et hoc tibi sufficit pie Iesu. Da igitur ut hic purgatus, atque plenè tibi reconciliatus, haudquaquam damnandus, nec ad iudicium, sed ad quietem egrediar, tecum mi Domine perpetuò possidendam. Si tamen aliter tibi placuerit mecum agere, totum me dulcissime Iesu tibi offero & resigno, in gloriam tuam, & manus misericordiarum tuarum, Amen.

Et postquam illuserunt ei, exuerunt illum purpura, & induerunt eum vestibus suis Marci 15.

Theoria XLIII.

Recordare, Iesu bone, illius verecundiarum pudicissimarum, quam passus es, quando exutus purpura in oculis derisorum illudorumque vestimenta tua iussus es colligere atque te ipsum induere. Id enim inimici tui procurauerant, non studio pietatis, sed inuidia, qua omnia ad ignominiam tibi excogitabant. Quia enim veritate non poterant, saltem fictionibus, mendacijs & falsis criminationibus te infirmulabant. Ad diem namque festum tuum ex omni Iudæa, ex Samaria & Gentibus multitudo numerosa conuenerat, coram qua vniuersa oportebat te fieri opprobrium & abiectionem plebis. Turba enim, quia Lazarum te audierat resuscitasse quadriduanum mortuum ex monumento, cum palmis, hymnis & laudibus paulò ante obuiam tibi venerat. Inde tabescentes inuidia Iudæi, meditantur, quomodo turba adueniens se errasse atque deceptam arbitretur: idèd curabant ut à Romanis quasi reum mortis inuentum, damnatumque te cernerent, ex vestibus quoque tuis (quandoquidem te facies contusa, conputa, cruoreque deformata haudquaquam monstrabat) te agnoscerent.

Pro vestitione virtutum, Precatio.

Amabilissime Iesu, ante omnia & præ omnibus rogo benignitatem tuam da mihi nunquam vestibus fidei, spei & charitatis nudari. Dulcis Iesu, inueniar semper ijs vestibus amictus, quibus à te filius fidelis, amans & strenuus agnoscar. Ah pie Iesu, diligam te ex toto corde meo: & hoc inter omnia molesta mea sit mihi solatium, ut perpetuò diligam te ex toto corde meo in omnibus, & super omnia, Amen.

Susceperunt autem Iesum, & exuerunt eum chlamide & purpura, & induerunt eum vestimentis suis, & eduxerunt eum, ut crucifigerent eum. Et baiulans sibi crucem exiit in eum, qui dicitur Caluarie locum. Sequebatur autem illum turba multa, populi & mulierum, quæ plangebant & lamentabantur eum, Matt: 27, Mar: 15, Lucæ 23, Ioannis 19.

Theoria XLIV.

Domine mi Iesu Christe, postquam ad mortem damnatus es & voluntati Iudæorum traditus, quicquid cuique libebat pessimo, licebat inferre tibi: vnde à multis & vilissimis opprobria & iniurias tolerabas. Interea, educeris, vbi crux tibi ponderis protensæque lacitudinis & longitudinis parata iacebat, in qua suspēdēdū te sciebas. Heu bone Iesu, licet vltro omnia ferres, nihilominus tamē crucē aspiciens,

aspiciens, quomodo fieri potuisset, vt natura tua concussa non fuerit? quomodo cor tuum non contremuit? Itaq; cum crucem hanc iuberis portare, huic benedictos humeros tuos fauciatos mox obedienter supponis, & per mediam ciuitatem, in qua claritate signorum falseras, egressus es, ferens imperium, imò & improprium super dorsum tuum. Ah dulcis Iesu, tu solus & primus portas tibi supplicium tuæ crucis. Neq; enim alius quispiam hoc tangere voluit, propterea quod vituperium tunc haberet & maledictionem. Neq; alijs tecum crucifigendis latronibus id iussum est, vt crucem suam portarent. Quippè quod nunquã factum, nunquam visum auditũve fuerit, vt crucifigendi suum proprijs humeris portarent supplicium, nisi tu mi Domine solus, cui perfidissimi Iudæi hoc procurarunt: quo sicut singularis hæc contumelia tibi fieret præ cæteris, ita ab ignorantibus singularis præcipuusq; malefactor super omnes tu credereris. Heu pijsime Iesu, omnia hæc tu veluti agnus sustines, & taces, libenter pateris, quia & sic voluisti. Veruntamen cor tuũ nobilissimũ, quanto mœrore potuit circumfundi, quod aded reprobaturum, aded exosum te ab ijs, quos peculiariter elegeras, videbas: quodq; te quasi insignem malefactorem iudicandum, cunctis cerneret expositum.

Pro religionis abnegationisq; cruce suauiter ferenda, Precatio.

O Utinam dulcis & misericors, & utinam benigne Iesu charitate me illa accendas, illa me repleas, quæ te sub cruce inclinauit. Utinam feruorem tui amoris qui indies crescat, mihi infundas, quo professionis meæ crucem (ad quam aded misericorditer me vocasti) alacriter, feruenter, strenueq; portem, vt per viam perfectissimæ obedientiæ, intimæq; abnegationis curram post te in semitis omnium beneplacitorum tuorum, ad laudem, honorem & gloriam tuam. Misericordissime Iesu, si tu es creator meus, si tu redemptor, si tu saluator meus, qui ex profundo liberauit me inferni, qui peccata grauissima mihi remisit, qui me deniq; ad hunc ordinem & locum Carthusiensium vocauit, inueniam etiam hanc gratiam in oculis tuis, vt tu me regas, vt me custodias, tu me possideas, & ad finem perducas illum, ad quem tu me creasti, tua morte me redemisti, tua etiam misericordia infinita vocatum hætenus expectasti. Dulcis Iesu trahere me nunc post te, & fac me imitari vestigia passionis & charitatis tuæ, Amen.

Sequebatur autem illum turba multa populi & mulierum, qui plangebant & lamentabantur eum. Luca. 23.

Theoria XLV.

4.
Flabant.

Plissime Iesu, affixit misericordissimum cor tuum utrobq; & lætitia inimicorum tuorum super mortem tuam exultantium, & mœror paucorum amicorum tuorum super te vehementer lugentium, præcipue autem quod mater tua fuit nimis afflicta de tam ignominiosa morte tua, audiens te damnatum ad eandem festinare. Eam ob rem cupiens te videre comitata modica deuotarum mulierum collegio venit, vbi videre te potuit. Sed quid vidit Iesu pijsime? Nihil profectò, nisi quod cor eius maternum secabat. Vidit te onustum grauissimo ligno crucis, curuumq; incedentem, vt potè pondere vsq; ad terram prægrauatum: vidit faciem tuam deturpatam, consputam, contusam & cruentatam: vnde præ tristitia facta est quasi exanimis. Tu quoq; præ Iesu, matris cernens angustiam, compassione vehemensissima vulneraberis. Heu miserabilem duorum amatissimorum occursum, vbi præ dolore

dolore & tristitia neuter aliquid poterat loqui: sed alter alterū aspectu amoris & cō-
pationis vulnerabat. Aderant etiam aliæ mulieres pauca, quæ omnes super te a-
marissimè plangebant atq; post te paulatim verecundèq; sequebantur. Inter omnes
tamen mater tua amplius dolebat, videns tantam ignominiam, tantum contem-
ptum, inter tot dolores ac pœnas te sustinere: vnde lachrymas & gemitus misera-
biles dabat, suscipiens in cœlum. O agne innocentissime, ô immaculate fili pudicissi-
mæ Virginis, ô benedictè Iesu, vngénite Dei Patris, quàm libèter, quàm desideran-
ter amici tui fideliores (quorum modicus erat numerus, qui in tanta tibi necessita-
te assisterent) lignum crucis illud grauisimum pro te sustulissent, modo sic tibi
placuisse: idè potissimè post dilectam genitricem tuam feruentissima discipula &
amatrix tua fecisset Magdalena, quæ fidelissimo corde præ cæteris tibi, sicut arden-
tius amabat, ita plus compatiabatur. Hæ omnes lugentes sequebantur, audientes
clamorem hostium, verba impropertium, ictus ferientium, blasphemias deri-
dentium, gaudium risusq; super morte tua exultantium. Inter quæ tu tacens veluti
agnus mansuetissimus, incedendo laborabas. Cor nanq; tuum non solum pœna ex-
terior, verùm etiam, idè multo maximè, dolor interior, hoc est amicorum gemi-
tus & luctus, & hostium gaudium, plebis tuæ ingratitude, obstinatorum periculum,
tuorum scandalum, fauciabat. Inter hæc omnia tamen quasi tuæ calamitatis ac pres-
suræ immemor, conuersus ad mulieres, præ compatione flentes, benigne eadem
admonens: *Nolite, inquis, flere super me, sed super vos ipsas flere, & super filios vestros.*

Pro lachrymis contritionis, compationis & amoris, Precatio.

Heu miserè & durissime Iesu, da mihi lachrymas veræ pœnitentiæ, quibus quo-
tidie & continuè peccata mea fleam & lugeam, quod tantarum sum tibi cau-
sa & occasio pœnarum. Iesu bone da mihi lachrymas amoris & compatio-
nis, quibus soluatur cor meum durum & congelatum. Heu me Domine mi, da mi-
hi contritionem peccatorum meorum veram atq; perfectam, vt lugere & flere non
desinam, quod te Patrem, Dominum ac Deum meum toties offenderim. Da mihi
etiam emendationem vitæ meæ, & imitationem totius vitæ tuæ, Amen.

Ducebantur autem & alij duo nequam cum eo, vt interficerentur.

Luca 23.

Theoria XLVI.

Inno:centissime Iesu, ad maiorem tibi confusionem ignominiamq; etiam hoc ac-
cessit, quod Iudæis id procurantibus, duo latrones tibi sociati sunt tecum cruci-
figendi. Hi simul te comitabantur, quo populus extraneus, si mortis causam ig-
norans scire cuperet (quàm Pharisei nullam dare poterant) saltem ex latronibus
comitantibus æstimaret te eorundè fuisse criminum complicem, atq; in scelere pa-
rem, quibus esses cōiunctus in damnatione. Ibas itaq; pie Iesu, maxima populi mul-
tigenarumq; gentium multitudine circumuallatus, qui finem agonemq; videre tu-
um cupiebant. Pro hac itaq; graui insuetaq; Domine mi Iesu, peregrinatione tua: im-
mò pro singulis passibus pedum tuorum in terram defixis, pro nimia etiam vsq; ad
defectionem virium fatigatione corporis tui, ex præcedentibus pœnis exhausti, p
gravi quotq; descensu, aut ascensu indirectæ vitæ sub onere crucis, & pro improba
tandem tortorum tuorum impulsione, festinatione, & impia tractatione, gratias ti-
bi agens, adoro, laudo, & benedico te, quod inter hæc omnia mala sic conglobata

incedebas sicut agnus mansuetus qui portatur ad victimam, tacens & non aperiens os tuum, properas ad locum supplicij tui. Interea tamen, pijsima Iesu, relinquebas vestigia cruenta ac rosea: quæ cernens pijsima mater te sequens, vulnere grauisimo in corde suo fauciabatur. Heu Iesu bone, quot suspiria, quot gemitus, quot lachrymas in hoc itinere effundebas, meditans ludæorum cæcitatem, impiorum obstinationem, amicorumq; desolationem.

Pro tractu amoris, Precatio.

Domine mi Iesu Christe, sequar te quocumq; ieris, sed trahere tu me post te: quia nisi tractus à te, malitia mea inueterata id prohibente, non valeo sequi te. Misericordissime Iesu, da igitur me tibi sociari, atq; per vestigia vitæ ac passionis tuæ te deuotissime sequi, Amen.

Excuntes autem cum ducerent Iesum, apprehenderunt Simonem quendam, & imposuerunt illi crucem, vt portaret post Iesum. Luca. 23.

Theoria XLVII.

47
Simon.

Suausissime Iesu, agne mansuetissime ac mitissime, adoro, laudo, benedico te, & gratias tibi ago pro grauisimo cruciati quem sub cruce pertulisti, potissimum tunc, quando crucis lignum aded ponderosum humeris tuis benedictis impostum, vulnera paulò ante ex flagellatione multa recenter inflicta in vnum contriuit ac quassauit Inter sanctissimas enim scapulas tuas, in quibus crux iacebat, propter multiplices motus, & tractus, & violentias hostium, ex multis vnum vulnus grande contritum fuit, cui crux immineas, ad singulos motus pedum tuorum intolerabiles tibi inferebat cruciatus. Accessit huic dolori incrementum, ex impijsima tormentorum crudelitate, à quibus fuisti austerè impulsus, dire protrusus, hinc inde tractus, armatis manibus verberatus, crudeliter quoq; tractatus, & progredi compulsus: vnde dolor iunctus dolori vehementer auctus est, aded vt onere crucis nimio depressus, tu iam curans incederes, exhaustusq; viribus in te deficientibus, crebro sub ligno in terram corrueres. Verùm, impiorum manibus pedibusq; absq; vlla miseratione veluti bestia miserabiliter calcatus, fuit etiam à terra iuxta ac capillis retractus, nec modicum respirare es permissus; sed tandem hominem quendam Cyrenæum angariauerunt, qui crucem post te Domine mi Iesu portaret. Haudquaquam tamen moti pietatis compassionisve affectu hoc fecerunt, sed quo mortem tuam (quàm maximè siciebant) magis accelerarent, & sui furoris rabiem vsq; ad extremum suum posse, citius in te effunderent.

Pro progressu in virtutibus, Precatio.

Heu Iesu bone, huiusmodi iter nunquam ambulasti, tam asperam viam ante nunquam ingressus es, nec iugum aded pænosum ante hac vnquam tulisti. Per omnes igitur cordis tui angustias, corporisq; dolores obsecro te, vt sub cruce vocationis meæ non sinas me tepescere, nec deficere; sed facias proficiendo me progredi, atq; ad maiora me semper extendere, discretionem omnia moderari, superioribus ex animo & humillimè subijci, alijs quàm mihi plus credere, te non vt Simon per angariam, sed deuotissima imitatione sequi tibiq; inextinguibili ac perpetua charitate semper coniungi, Amen.

Et

Et dabant ei bibere myrrhatum vinum, cum felle mixtum. Matth. 27.

Theoria XLVIII.

Heu benigne Iesu, post tam multiplices derisiones te blasphemantium & sub-^{48.}lannantium (factus enim es opprobrium eorum & canticum tota die) post ^{Vinum.}iniurias & tormenta multa, post etiam gemitus & suspiria frequentia ex anhelo pectore tuo sæpe erumpentia, post vestigia sanguinea, quasi in testimonium, imò in vulnerationem piæ matris sequentis relicta, post deniq; lachrymas ex oculis tuis deflaentes, & post multas detractiones sermonum in itinere de te prolatorum (quorum te nullus latebat) postremò post studia prava iniquè tibi derogantium, cum tandem ad Caluariz locum venisses, dederunt tibi quasi fatigato refocillandòq; (ne ironiz contumelia deesset) vinum myrrhatum cum felle mixtum. Ipsi nanq; potum bonum, à viris misericordiarum propinatum ebiberant.

Aduersus rancorem amarulentiamq; omnem ad alios, Precatio.

Dvlcis Iesu, da mihi, ne vinum fellitum, hoc est, ne amaritudo, rancor, displicentia, furor, inquietudo vnquam cor meum intret: sed sincera castaq; dilectio, pijsissima quoq; ad omnes miseratio cor meum semper repleat ac possideat. Amen.

Desuper tunicam pallium sustulistis, & eos qui transibant simpliciter conuertistis in bellum. Michæ 2.

Expoliam me tunica mea, quomodo iuduar illa. Canticorum 5.

Expoliavit se tunica, qua erat indutus, & dedit eam Dauid, & reliqua vestimenta sua. i. Reg. 18. Tulerunt pallium meum custq;des murorum. Canticorum 5.

Theoria XLIX.

Ons & pulchritudo omnium creaturarum, amator pudicitiz omnisc; ho-^{49.}nestatis zelator, recolo nunc, atq; vtinam cum dolore, compunctione, com- ^{Nudant.}pensationeq; cordis recorder ignominiam in monte Caluariz tibi factam. Siquidem ibi omnibus vestibus denudaris, stans nudus in oculis vniuersæ multitudinis. Stabas autem non tantum nudus: sed vulneratus, laceratus, cruoreiq; perfusus, & spineo ferro pro damnato coronatus. Stabas totus sauciatus, quia à planta pedis vsq; ad verticem capitis, non fuit in te sanitas, vt pote, in quo vulnus, liuor, plagæ, cruorq; omnia obsederant. idq; sustinebas coram pia matre, reliquisq; amicis tibi condolentibus, cernentibus quanta pertulisses ante, qui sic miserabiliter vulneratus, atq; liuoribus & plagis stabas opertus.

Pro paupertate nature & spiritus, Precatio.

Heu Iesu Christe, quem mundi contemptum, quam paupertatem nos docere volebas, qui sic nudus expoliatusq; omnibus, licet ad eò necessarijs, mori voluisti. Heu Iesu bone, quæ hæc paupertas tua, quæ nõ solù nihil habet propriũ, sed etiã rei cuiusvis ad eò necessariæ nõ retinet vsum. Da igitur mihi quoq; amatissime Iesu paupertatẽ ex animo diligere, carẽtiã, necessitates, necessariorũq; defectũ scõstanter amare, contemptũ & despectũ diligere, & à cuiuscumq; rei creatæ imagi-